

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s): tegnet efter Naturen af C. F. Christensen ; ledsaget med poetiske Vignetter af J. L. Heiberg.
Titel | Title: Danmark : et malerisk Atlas
Udgivet år og sted | Publication time and place: København : H. J. Bing & Søns Forlag, [1842-1843]
Fysiske størrelse | Physical extent: 1-2 i 1 bd. (104, 12 s., 23 tav.).

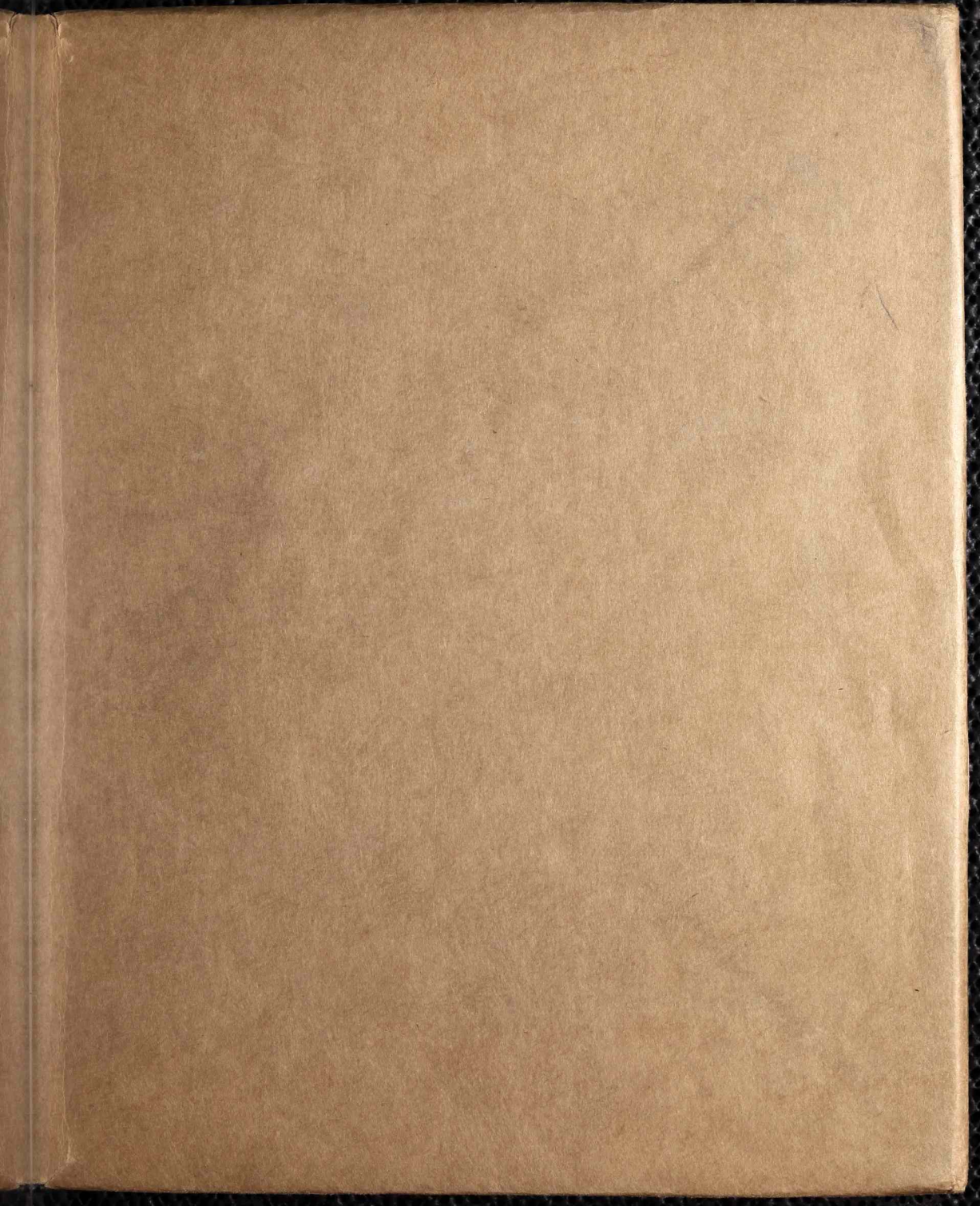
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

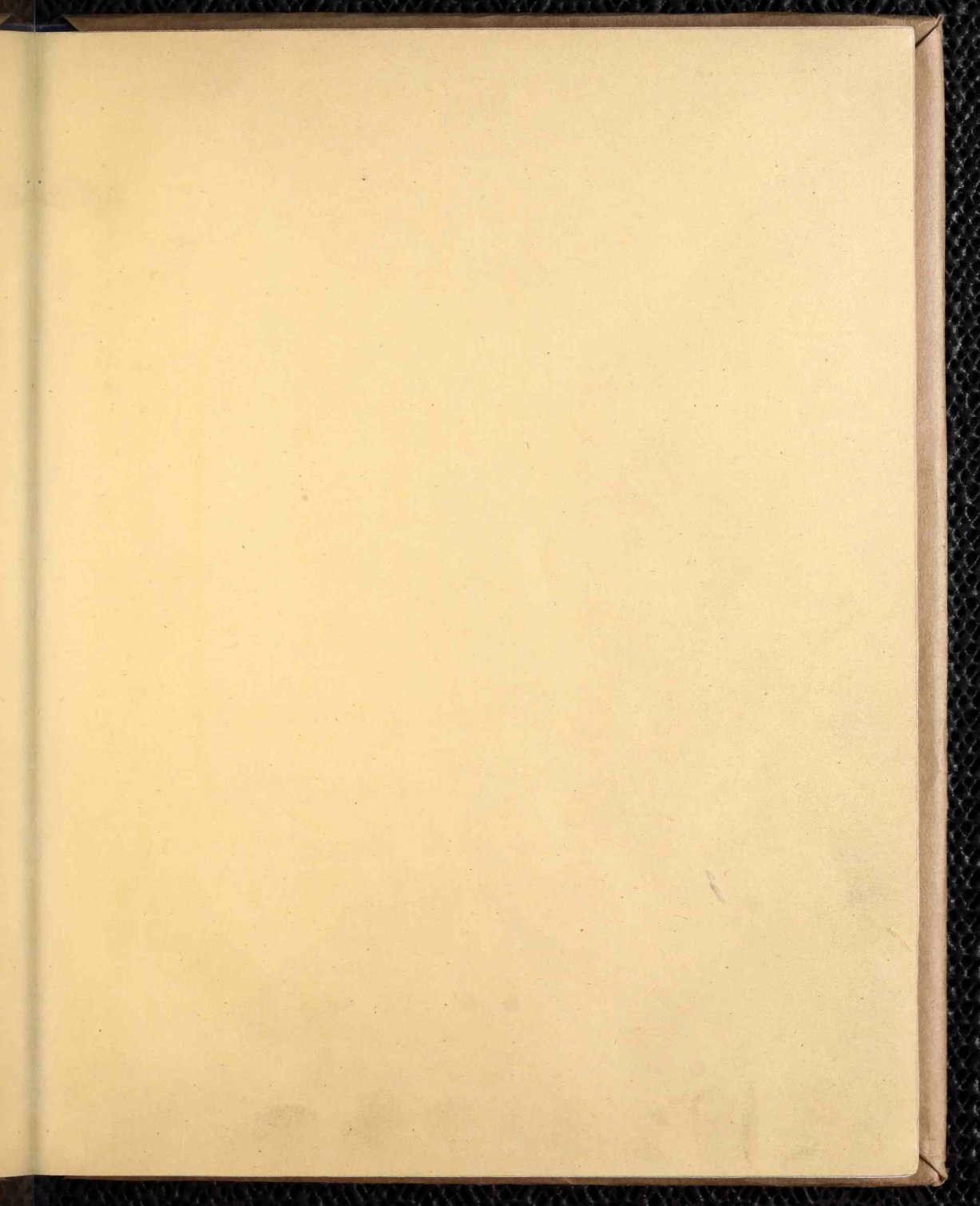
32-42 4°

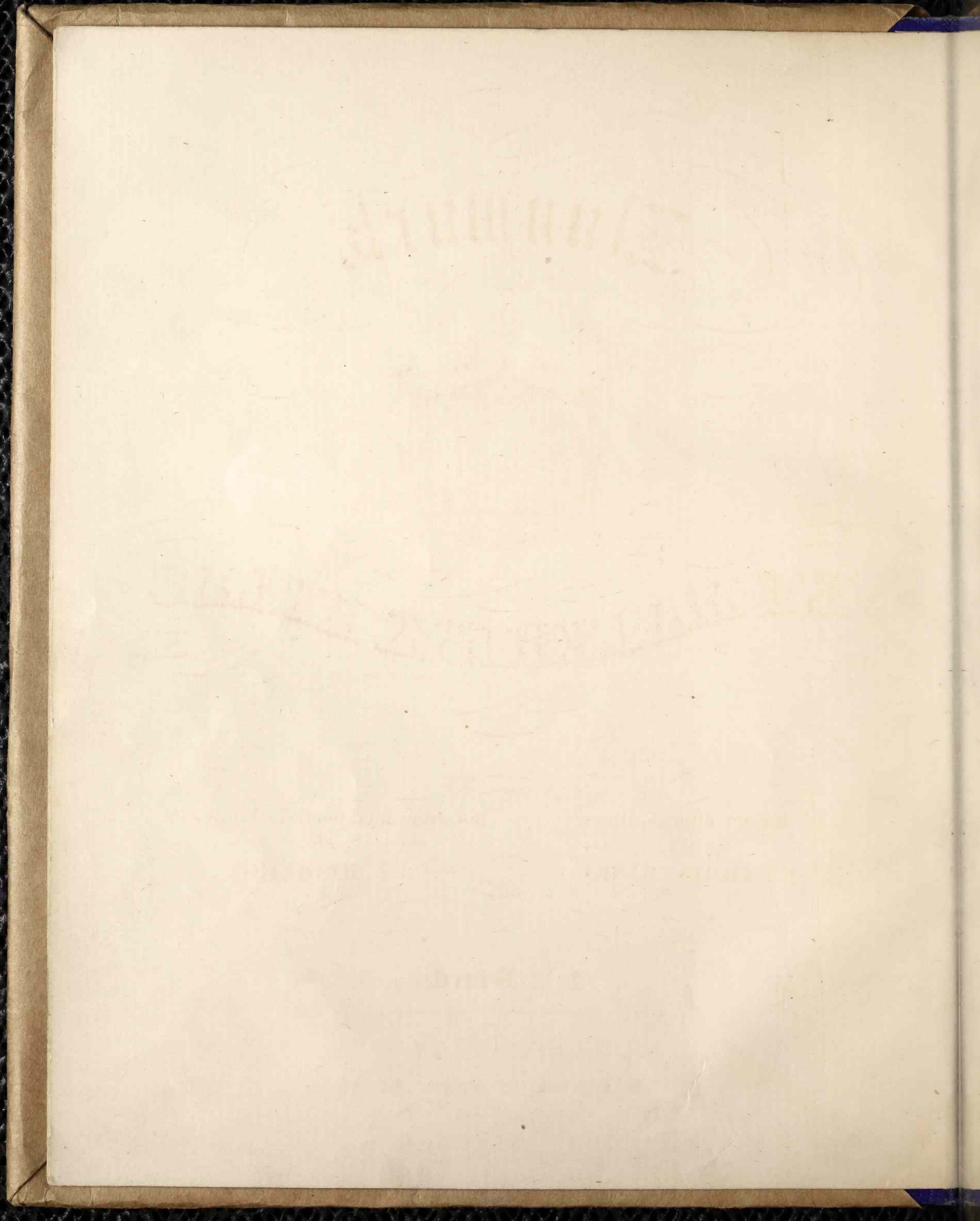
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

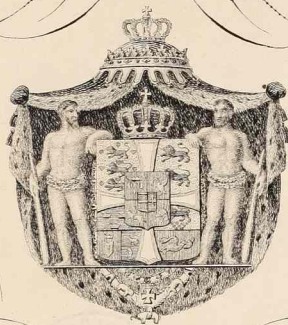
130021924130

Danmark

ET MALERISK ATLAS

tegnat efter Naturen
af

C.F. CHRISTENSEN.

ledsaaget med poetiske Vignetter

af

J.L. HEIBERG.

1ste Bind.

KIØBENHAVN

H. B. Bing & Sønns Forlag.

DANMARK,
ET MALERISK ATLAS.

Förste Bind.

DANMARK.

ET ULLRISKEK HANDELS.

Trykt i **Bianco Lunos** Bogtrykkeri.

Förste bind.

Indhold.

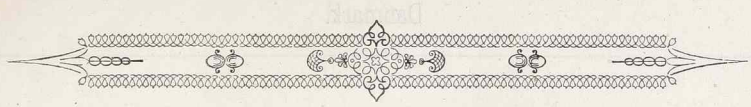
	Pag.
Danmark	1.
1. Christiansborg	7.
2. Fredriksberg	10.
3. Rundetaarn	13.
4. Fredriksborg	17.
5. Frue-Kirke	38.
6. Skuespilhuset i Kjöbenhavn	40.
7. Bade-Anstalten	53.
8. Roeskilde-Domkirke	57.
9. Börsen	60.
10. Kronborg	65.

	<i>Pag.</i>
11. Kongens Palais	69.
12. Rosenborg.	70.
13. Kjöbenhavns Toldbod	73.
14. Charlottenlund	75.
15. Sorgenfri	89.
16. Vallö-Kloster.	93.
17. Möens Klint	98.
18. Valdemars Taarn	102.

Indhold

1.	1.
2.	2.
3.	3.
4.	4.
5.	5.
6.	6.
7.	7.
8.	8.
9.	9.
10.	10.

Bemærk.

Hvor Bögeskoven svæver
I Favn af salten Sö;
Hvor som Bouquet sig hæver
Af Havet Ö ved Ö;
Hvor intet Bjerg os hindrer
At sende Blikket ud
Mod fjerne Lys, der tindrer
Herned som Himmelbud:

*Der er den Jord, vi kalde
Vort Hjem, vort Fædreland,
Besjungen høit af Skjalde
Alt for sin Skov og Strand,
Sit Folk, det roligt snilde,
Saa langt fra Harm og Had,
Sit Sprog, det kraftigt milde,
Hvori saa skjønne Qvad.*

*Af Danmark har Naturen
Selv dannet med sin Haand
Den Mark, hvis Rug i Furen
Skal nære Nordens Aand.
Lad Sverrig og lad Norge
Kun Styrkens haarde Bark
Og Kraftens Jern os borge,
Mod Pant fra danske Mark.*

*Mens vor Natur os glæder
Med Öieblikkets Lyst,
Tiltale hundred Steder
Os end med Fortids Röst;
Thi blandt Naturens Værker,
I Ly af Græs og Green,
Staae Kunstens Mindesmærker,
En Aarbog lig af Steen.*

*Om Fædrenes Bedrifter
Snart melder Kæmpchöi,
Snart Skyen, i hvis Rifter
Sees Kongeborgens Flöi.
Om Frode Drot fortæller
Et Sagn os Værebro;
Hvor Roars Kilde vælder,
De tusind Minder boe.*

*Fra Saxo Klerks Annaler
Staae Skygger frem i Soer;
Hist Gaasetaarnt taler
Om Atterdag i Nord;
I Ringsted Dagmar gjemmes,
Him tabte Lilievaand;
Paa Fredriksborg fornemmes
End Fjerde Christians Aand.*

*Jeg nævner Sjælland ene,
Thi der jeg fæsted Rod,
Og Sjælland kan forlene
Mig Træk i Overflod;
Men hver af Rigets Dele
Har samme Skjönheds-Art,
Og i det skjønne Hele
Har hver en lige Part.*

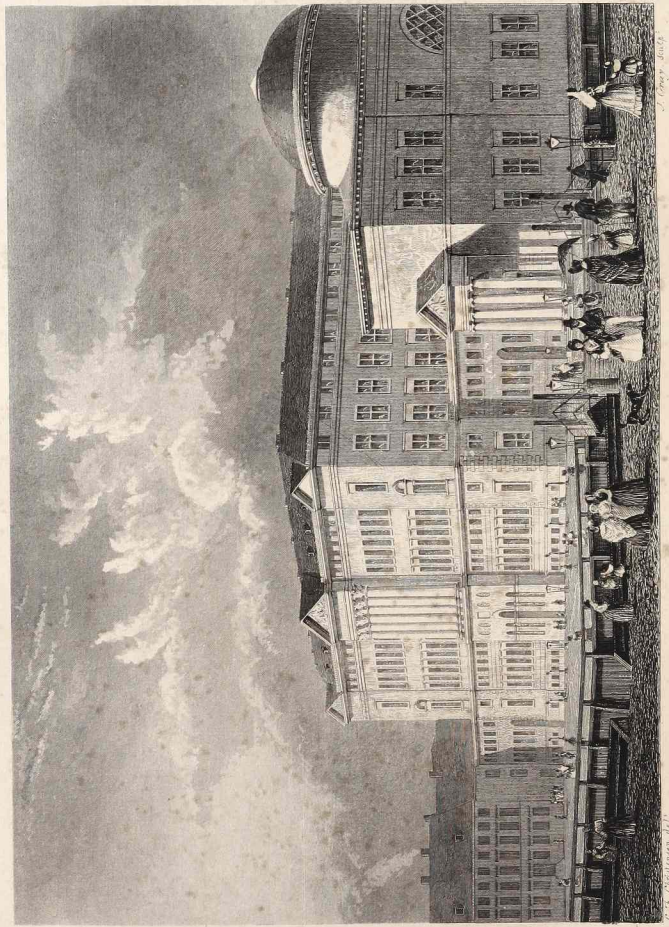
Og *Axelstad*, *hinn gamle*,
Saa venlig, skjöndt saa stor,
Hvor Danmarks Aander samle
Sig i et udsögt Chor,
Har gamle Mindesmærker,
Som tale Sagas Röst,
Har nye, stolte Værker,
Som kneise til dens Lyst.

Paa Kysten herligt grundet,
Den aabner Öiet Flugt
I Udsigt over Sundet
Og over Kjögebugt;
Mod Norden grønne Skove,
Som huse Hjort og Hind,
Og Duft og Kjöling love
Det længselfulde Sind.

*Hvo har ei kjære Minder
Fra Land saavel som Stad?
Dog fastere dem binder
Et svagt Erindringsblad.
Her Kunsten Eder giver
En Krands fra Dannevang;
Hvert Blad i Krandsen bliver
Et Billed og en Sang.*

CHRISTIANSBORG SLOT - CHÂTEAU DE CHRISTIANSBORG.

Chef. H. W. Bergm. sculp.

Christiansborg.

Phönix, du, som nys begravet

I din Aske laae,

Og nu frem af Flammehavet

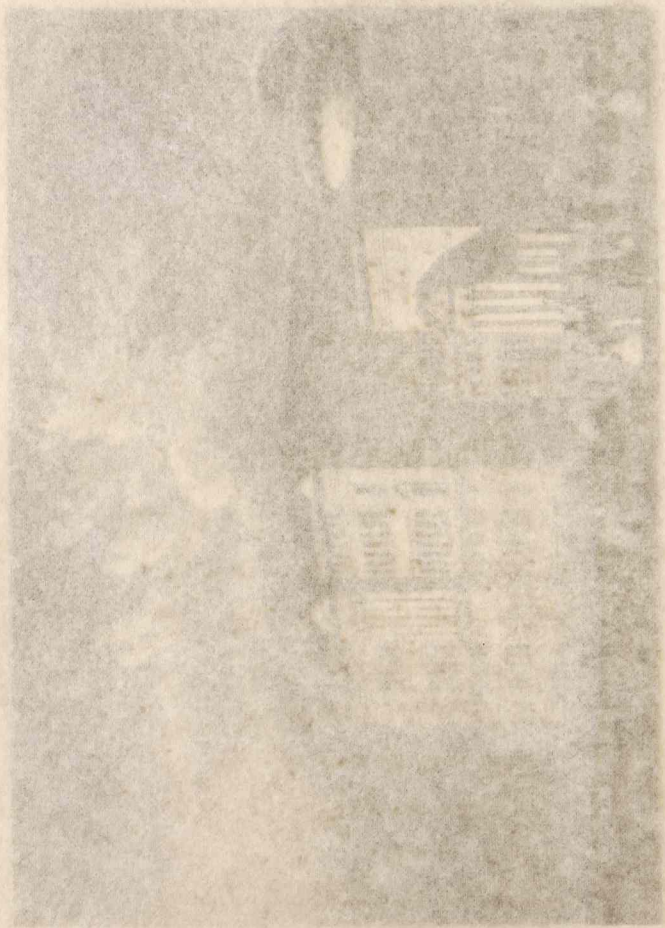
Stiger mod det Blaae!

Ei ved Elementers Vrede

Oftere du døe!

Kneis kun fra din høie Rede

Over Land og Sø!

THE UNIVERSITY OF CALIFORNIA LIBRARY

1.

Christiansborg.

Phönix, du, som nys begravet

I din Aske laae,

Og nu frem af Flammehavet

Stiger mod det Blaae!

Ei ved Elementers Vrede

Oftere du döe!

Kneis kun fra din höie Rede

Over Land og Sö!

Borg, der selv er uden Mage
Mellem Borges Chor,
Sku de lykkeligste Dage
Hilse Danmarks Jord!
Fra din Tinde, nær ved Himlen,
See langs Codans Flig
Fredelige Masters Vrimlen,
Birman-Skoven lig.

Og naar ei dit Blik sig hæver
Over salte Flod,
Men mod Jorden nedad svæver
Til din Kæmpesod:
See paa Pladser og i Gader
Livlig Virksomhed,
Og endog paa lave Stader
Lykke, Fryd og Fred.
Og du selv skal i dit Indre,
I din Høisal stor,

See det snevre Rum, det mindre,

Hvori Lykken boer.

Lykken alt med Kjærligheden

Flyttet er derind,

Den har fæstet Svalereden

Til din høie Tind.

Her paa lykkelige Dage

Kongeparret skal,

Med sit Folk forenet, drage

Til den høie Hal,

Medens Tusinder af Kjærter

Straale Lyset ud,

Medens Tusinder af Hjerter

Følge Glædens Bud.

2.

Fredriksberg.

Den er forbi, den Tid, hvorpaa

Din Himmel,

O Fredriksberg! med Smilen saae

En Vrimmel,

Hvori sig flokked Lav og Stor

I Haven,

Omkring den Konge, som nu boer

I Graven.

Da klang Musiken ofte fra

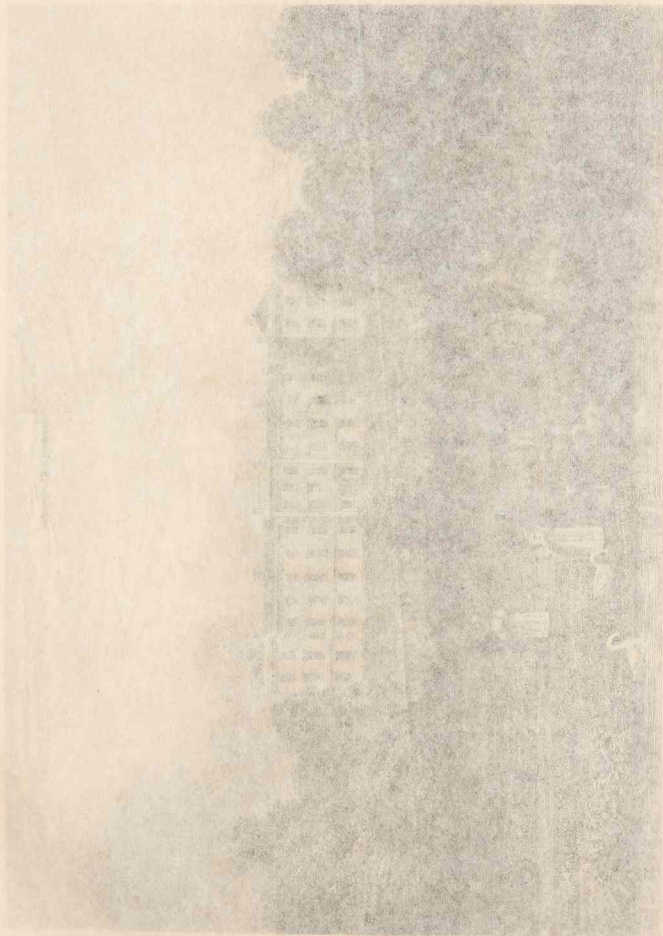
Terrassen,

Af Uniformer mylred da

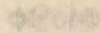
Paa Pladsen.

Ei flagre nu de röde Fjer

Paa Hatten;

The Trustees of the University of Michigan

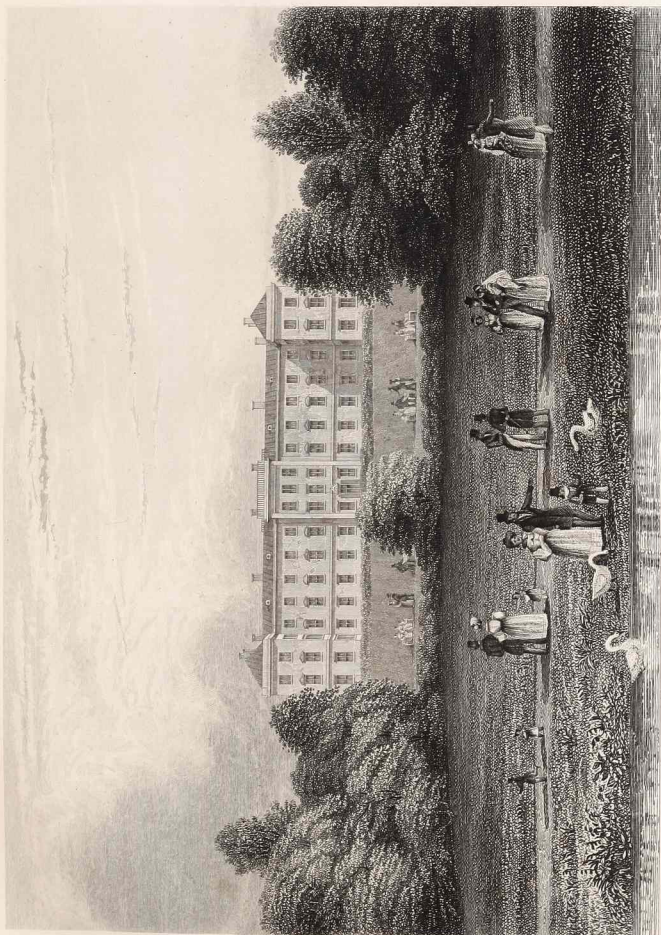

Fredriksberg.

— — — — —

 en er forbi, den Tid, hvorpaa
 Din Himmel,
 O Fredriksberg! med Smilen saae
 En Vrimmel,
 Høst og Høkked Lav og Stor
 I Haven,
 Omkring den Konge, som nu boer
 I Graven.

Fra Kong Christian den 8de
 Datteren,
 Af Frederikses søster den
 For Gudinde,
 Et flagre nu de søde Fjer
 Paa Hatten.

1844

FRIEDRICHSBERG: SICHT - CHATEAU DE FRIEDRICHSBERG.

Des. H. J. Engel & Co. Lith. N. Y.

Hver Dag den samme Tomhed seer,
Som Natten.

End Svanen langs Canalens Rand
Dog seiler;

End Træet i det stille Vand
Sig speiler;

End Maanen over Sletten gaaer
Saa stille,

Mens Nattergal i Busken slaaer
Sin Trille.

Naturen gaaer ad vante Vei
Sin Vandring;

Den trofast er, *den* elsker ei
Forandring.

Den smilte til den glade Borg,
Nu smiler

Den til det Sted, hvor Savn og Sorg
Sig hviler.

Ak! her er intet *Sorgenfri!*

Dog træder

Den simple Borger ei forbi

De Steder,

Hvor svundne Syner for hans Blik

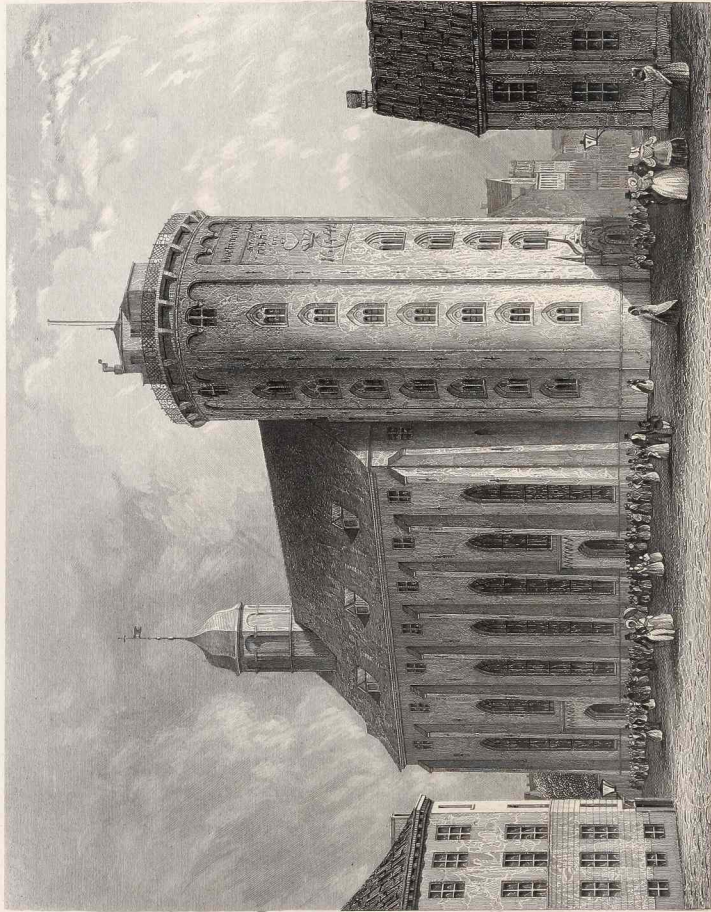
Fremstode

Ved Mindet om Kong Frederik

Den Gode.

RUNDETAARN - LA TOUR RONDE.

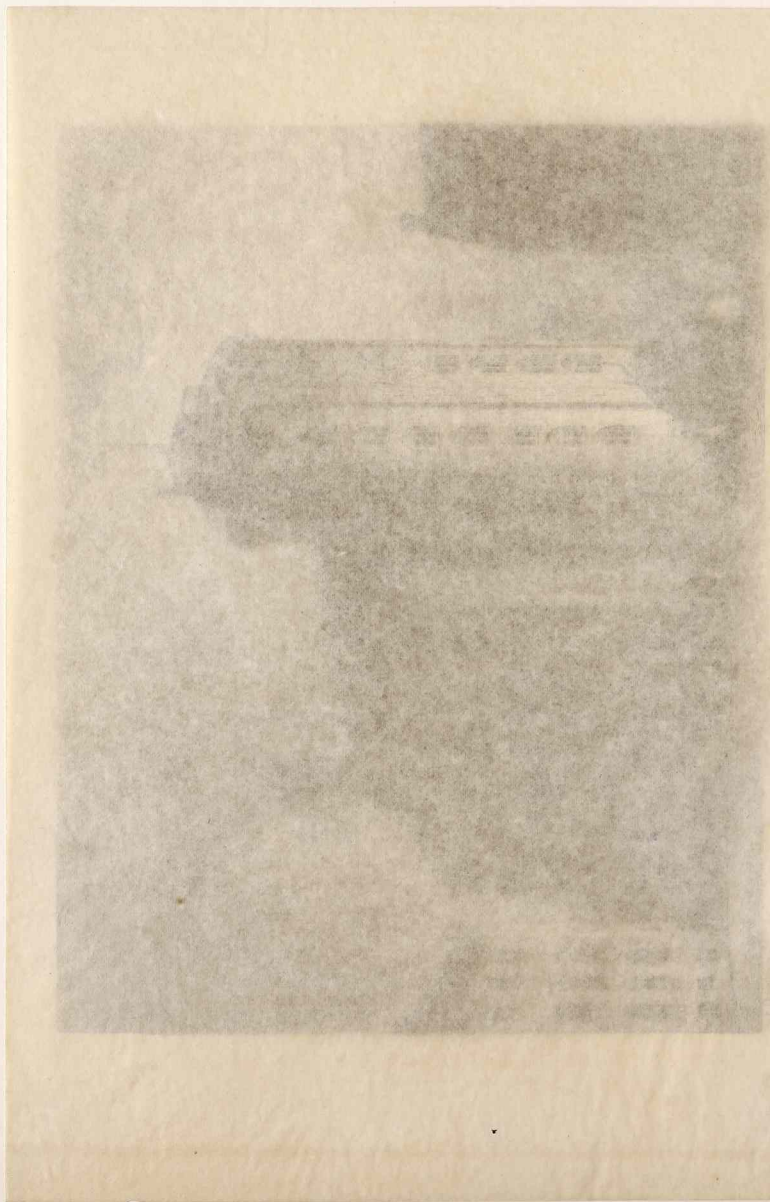
Chez H. J. Berg & fils, à Copenhague.

Rundtæst.

Kong Christian den Fjerde sige.

 Jeg seer jer, I væres troende Bænder!
 Men jeg skal have jer af eders Grou.
 Sært, naar en fremmed Vandrer spørger os:
 „Hvad stod der for paa hne gule Banker?“ —
 Skal man ei være nødt at svare ham:
 „Der stod engang Uranienborg, det stolte.“ —
 Nei, danske Mænd skal ikke meer behöve
 At gjæste Keiser Rudolph, fjernt i Prag,
 For der at see den danske Mand, hvis Rygte
 Den hele Stjernerhimmel høit forkynder.
 Min Faders Værk skal ei forgjaves være:
 Det reises skøl til hans og Danmarks Ære;
 Og Tycho hid skal kaldes til sin O;
 Der, hvor han levet har, der skal han döe.
 I Fædrelandet, men ei udenlands,
 Skøl han befæste Danmarks Stjernekrands;
 Og hvert et Lys, hvormed vor Himmel pranger,
 Skal være Vidnesbyrd om Kongens Auger.

THE END OF THE

of the

3.

Rundetaarn.

1.

Kong Christian den Fjerde taler.

eg seer jer, Hveens truende Ruiner!
Men jeg skal hæve jer af eders Gruus.
Snart, naar en fremmed Vandrer spørger os:
„Hvad stod der för paa hine gule Banker?“ —
Skal man ei være nödt at svare ham:
„Der stod engang Uranienborg, det stolte.“ —
Nei, danske Mænd skal ikke meer behöve
At gjæste Keiser Rudolph, sjernt i Prag,
For der at see den danske Mand, hvis Rygte
Den hele Stjernerhimmel höit forkynder.
Min Faders Værk skal ei forgjæves være:
Det reises skal til hans og Danmarks Ære;
Og Tycho hid skal kaldes til sin Ö;
Der, hvor han levet har, der skal han döe.
I Fædrelandet, men ei udenlands,
Skal han befæste Danmarks Stjernekrands;
Og hvert et Lys, hvormed vor Himmel pranger,
Skal være Vidnesbyrd om Kongens Anger.

II.

Kongen.

Saa kommer du fra Prag?

Longomontan.

Fra Prag jeg kommer.

Kongen.

Fortæl mig Noget om din store Lærer.

Longomontan.

Ak! hvad skal jeg fortælle?

Kongen.

Ligemeget!

Fortæl mig Noget! Hvordan lever han?

Longomontan.

Jeg haaber, godt.

Kongen.

Saa han er vel fornöiet?

Longomontan.

Jeg mener nok, at han er vel fornöiet.

Kongen.

Hör, siig mig, troer du, det er vanskeligt

At faae ham hjem igjen til Dannemark?

Longomontan.

Til Danmark hjem? — O, det er reent umuligt!

Kongen.

Saa har han da forglemt sit Fædreland?

Longomontan.

Hans Fædreland er der, hvor nu han boer.

Kongen.

Men om han faaer et nyt Uranienborg?

Longomontan.

Det kan han ikke længer bruge, Herre!

Kongen.

Betragter han da ikke længer Himlen?

Longomontan.

Det gjør han vist, men ikke meér fra Jorden.

Kongen.

Hvad siger du!

Longomontan.

Ak! han er död, min Konge!

III.

Kongen.

Hvad fandt du ved Uranienborg, det stolte?

Kun Gruus?

Longomontan.

O, det er vist ei Kongens Værk!

Kongen.

Det skulde være blevet til hans Værk! —

Jeg stod og saae til Hveens Kyster hen,

Og lovede mig selv, Uranienborg

Af Gruset op med dobbelt Glands at reise.

Mig syntes, Intet var forsömt endnu,

Det tyktes mig saa let en Sag at kalde

Tycho tilbage til hans Fædreland —

Da kom du just, og bragte Sorgens Bud. —

Men jeg vil handle, Klage hjælper ei:

Jeg et Uranienborg vil bygge dig,
Dog ei paa Hveen; nei, i Axelstad
Jeg bygge vil et Taarn: mod Stjernehimlen
Det höit skal kneise, grundet til dens Ære.
Et Sværd skal hugges ud i Muren, til
Erindring om det Saar, mit Letsind slog;
Men under Sværdet skal der staae et Hjerte,
Bevidnende Fortrydelsen, jeg föler.

IV.

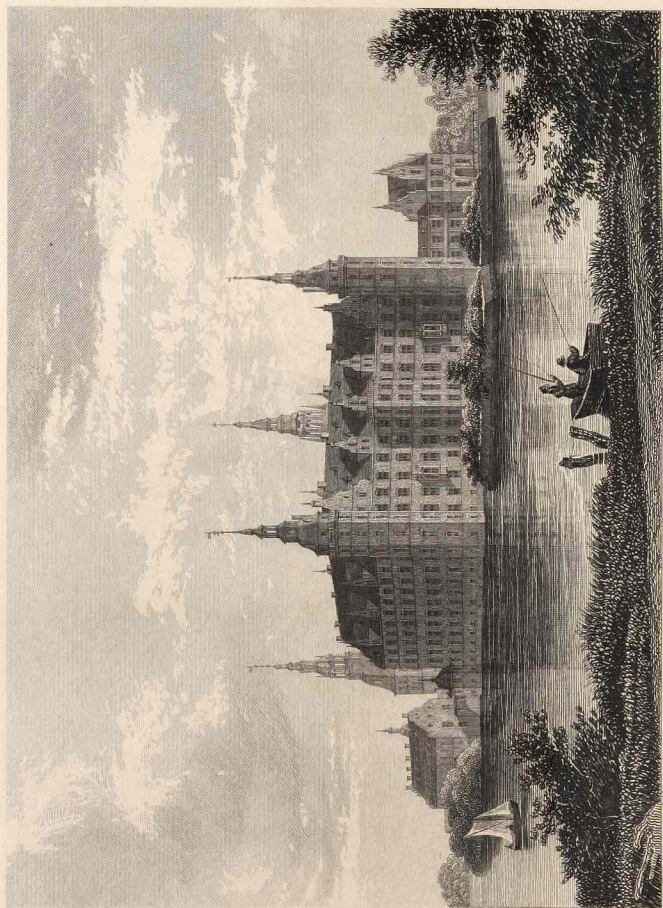
Saadan qvad med barnlig Læbe
Tychos unge Skjald engang;
Tör den alt forglemte Sang
Atter efter Bifald stræbe?

Hvo det smukke Billed nyder,
Mindes, lig den store Flok,
Som det viser, neppe nok
Alt hvad dette Taarn betyder:

At et bittert Savn forvundet,
Slukket er en gammel Sorg:
At det er Uranienborg,
Flyttet ind til os fra Sundet.

FREDERIKSBORG SLOT - CHATEAU DE FREDERIKSBORG

Che. H. J. Bergel del. et Sculp.

L. P. Christensen del.

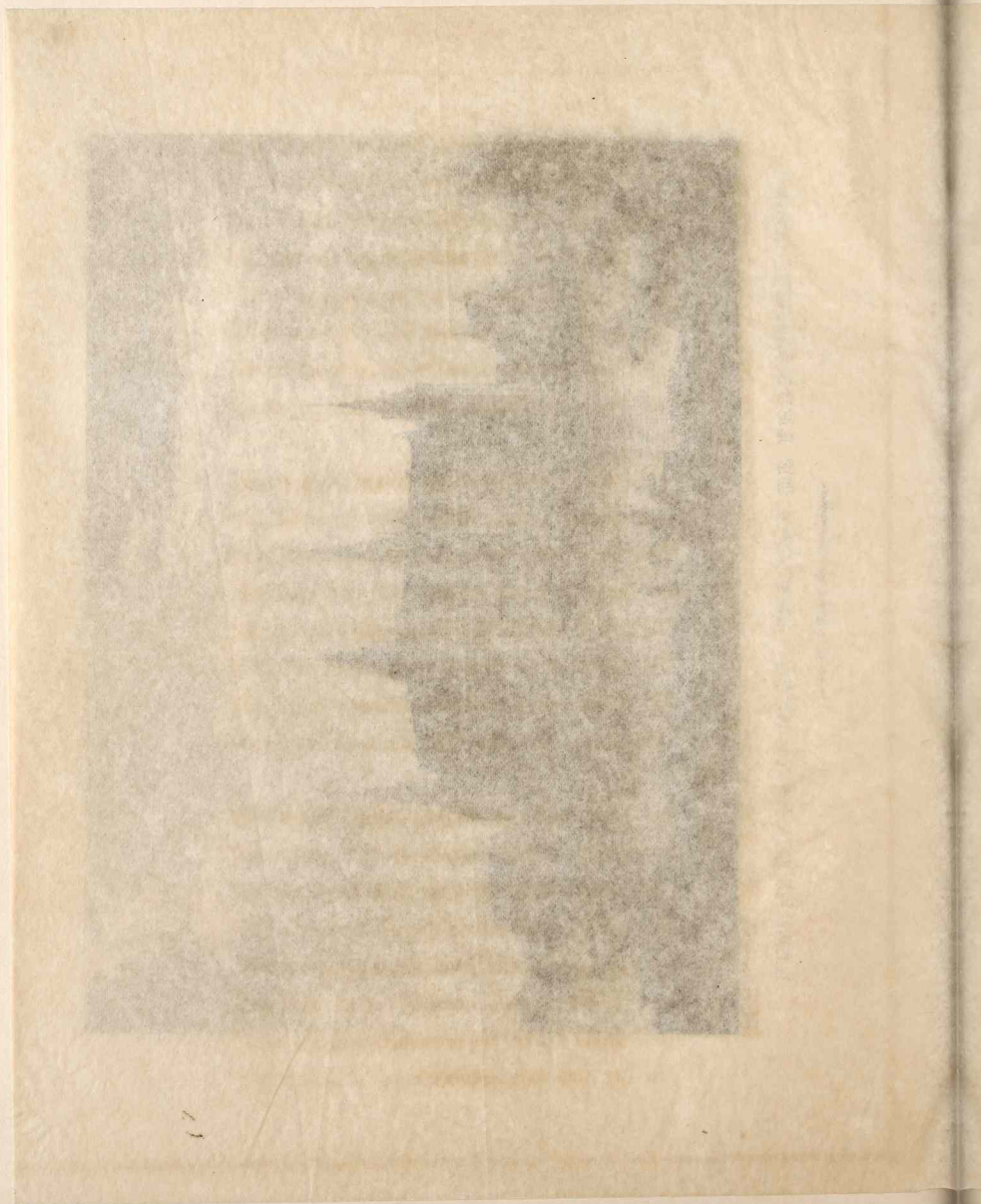
Fredriksborg.

Forinden i de Castiller.

Forinden i de Castiller.

Det er dog grumme smukt, ved Gud!
 At du vil os befordre
 "Paa denne lille Lysttour ud
 Til Sjælland, i det nordre.
 "Det er en Ynk, det er en Sorg,
 "Saa Lidt af Verden seer man!
 "Vi aldrig var paa Fredriksborg,
 "Og derfor os beleer man. —

Saa talte hun, den vakkre Glut,
 Som mig paa Gaden mødte,
 Hvor med sin Moder hun lidt mat
 Sæes Foden langsomt flytte.
 Jeg med en Ven i sagte Skridt
 Just drev og promeneerte,
 Men önsked her, jeg var ham qvit,
 Thi her han mig geneerte.

4.

Fredriksborg.

En Roman i to Capitler.

Förste Capitel.

et er dog grumme smukt, ved Gud!
 "At du vil os befordre
 "Paa denne lille Lysttour ud
 "I Sjælland, i det nordre.
 "Det er en Ynk, det er en Sorg,
 "Saa Lidt af Verden seer man!
 "Vi aldrig var paa Fredriksborg,
 "Og derfor os beleer man." —

Saa talte hun, den vakkre Glut,
 Som mig paa Gaden mødte,
 Hvor med sin Moder hun lidt mut
 Saaes Foden langsomt flytte.
 Jeg med en Ven i sagte Skridt
 Just drev og promeneerte,
 Men önsked her, jeg var ham qvit,
 Thi her han mig geneerte.

Med stort Spectakel paa vor Vei
En Vogn forbi nu kjørte;
Da til den Smukke talte jeg,
I Haab, at Ingen hørte:

"Charlotte! du er ret en Strik!

"Som om du ikke vidste,

"Hvor kjært mig er hvert Öieblik,

"Som jeg hos dig tör friste!

"Gid jeg imorgen faae det Held

"At sidde ved din Side!"

Hun afbröd mig: "O! derom vel

"Er ikke værdt at stride!

"Du bryder dig" Hun taug, — og jeg

Mit Svar ei kunde bringe,

Thi Vognen var et Stykke Vei

Forbi, og Larmen ringe.

Men uden Ophold til Mama

Jeg dristig vendte Talen:

"Imorgen tidlig henter da

"Jeg Dem og Hr. Gemalen.

"Jeg kun en Jagtvogn byder Dem,

"De tage maae tiltakke,

"Men let den ruller lige frem

"Og op og ned ad Bakke.

"Der er kun tvende Stole paa:
 "Den bageste den bedste;
 "Den foran, hvor *jeg* sidde maa,
 "Som Kudsk for mine Heste,
 "Den stöder, den er ikke rar,
 "Jeg tidt den bande maatte;
 "Det gör mig ondt, jeg ikke har
 "En bedre til Charlotte." —

— "Det gör aldeles ingen Ting!"
 Udbrød med Smil den Lille,
 Idet en Rødme foer omkring
 De fine Træk, de milde.
 "Nei, ganske vist!" gjentog Mama:
 "Er man i hendes Alder,
 "Gjør Sligt ei til, ei heller fra,
 "Man ta'er det, som det falder." —

Vi skiltes ad; dog för vi gik,
 For Hver til Sit at drage,
 Forsömtes ei den danske Skik,
 Hinandens Haand at tage.
 Den unge Piges Haand jeg tog,
 Som just var uden Handske,
 Og tænkte: Der er Meget dog
 At rose ved det Danske.

Og mens den hvide Haand jeg greb,
 Og fast i min den klemte,
 Jeg lod, som om — det var et Kneb —
 Jeg nylig Noget glemte,
 Og talte nu, jeg veed ei hvad,
 Erindred om Adskilligt,
 Mens Haandens fine Lilieblad
 I min sig hvulde villigt.

Nu stod jeg ene med min Ven,
 Som, mens han Öiet sendte
 Mod Damerne, der vandred hen,
 Idet Charlotte vendte
 Sit Hoved om i flygtigt Nik,
 Som jeg til Indtægt førte,
 Mig sagde med ironisk Blik:
 ”Jeg saae, skjönt just ei hörde!

”Jo jo, min Ven! den Sag er klar,
 ”Jeg gjætter dine Tanker,
 ”Og hos den unge Pige har
 ”Dit Hjerte kastet Anker.
 ”Jeg dig fortænker ei deri,
 ”Jeg siger intet Mere;
 ”Naar Sjællandsreisen er forbi,
 ”Jeg vist kan gratulere.” —

— "Du tager feil," ham svarte jeg:

"Jeg kan mig ikke tænke,

"At jeg paa Ægtestandens Vei

"Saa snart mig lader lænke.

"Desuden er hun sexten Aar

"Og nylig confirmeret;

"Jeg hendes første Frier spaer,

"Han bliver rejiceret.

"Hun er — jeg veed ei ret, hvordan —

"I Slægt med mig og Mine;

"Hun er — jeg ikke huske kan —

"Hun er et Slags Cousine.

"Men hun er et velsignet Barn,

"Der har Forstand som Store;

"Hun har mig fanget i sit Garn,

"Det synes hende more.

"Hvor er det sødt at gjöre Cour

"Til En, hvis unge Vinge

"Forsøger fra sin Barndoms Buur

"Sig første Gang at svinge!

"Den Tanke tryller hvert et Sind,

"At her man er den Første,

"Som plante tör den Lærdom ind,

"Hvorefter Alle törste.

"Og sligt et Barn har tidt Forstand,

"Der Voxnes gör til Skamme;

"Ja, mangel Gang forbauses man

"Ved denne spæde Flamme.

"Hun Alting *a priori* veed,

"Og trænger ei til Andet

"End Stemplet af Erfarenhed

"Paa Det, hun alt har sandet.

"Hun lærer ikke noget Nyt,

"Men vil bekræftet höre

"Den Aabenbaring, som har lydt—

"I hendes Jomfru-Öre.

"Hun fatter overmaade godt

"Enhver forelsket Retning,

"Og naar et Ord man nævner blot,

"Begriber hun en Sætning.

"Men Eet, hvorpaa det kommer an,

"Maa man i Anslag bringe:

"Vist aldrig lykkes vil den Mand,

"Som ikke kan sig tvinge.

"Forsigtighed man öve maa,

"Maa Skaansomhed bebude,

"Thi ellers vil det ilde gaae,

"Og snart er Spillet ude.

”Den unge Pige har en Tact,
”Hvorved hun Meget gjætter:
”Hun af en Scene snart en Act
”I Tanken sammensætter;
”Og dertil er hun fiin og bly,
”Og ei saa let at gjække;
”Et Ord kan gjöre hende sky,
”En Mine hende skrække.

”Det gjælder da hvert Öieblik,
”At ikke Meer man prøver,
”End Det, man seer med Kjenderblik,
”At Hjertet just behøver.
”Ved hver en nok saa ringe Gunst,
”Om givet eller fundet,
”Man lade maa — det er en Kunst —
”Som var nu Maalet vundet.

”Det gjælder just i dette Spil,
”At ingen Yttring dölger
”En anden, som den förer til,
”Som til de næste Fölger.
”Det synes maa ved dette Spil,
”At Hjertets blye Veninde
”Kan ende Legen, naar hun vil,
”Som dens Beherskerinde.

"Men ogsaa dristig, ogsaa fri
 "Man være tör. Allene
 "Maa sig et ömt Galanterie
 "Med Dristighed forene.
 "Tag hendes Haand og kys paa den,
 "Maaskee hun saa vil skrige,
 "Thi slig en Hyldest aldrig end
 "Var budt den unge Pige.

"Men snart, med Purpur paa sin Kind,
 "Hun tænker: "Hvad saa Mere?
 "Det viser et ærbödigt Sind,
 "Og det maa jo flattere.
 "Ifald det Nogen havde seet,
 "Da blev jeg vel til Latter,
 "Men det er heldigviis ei skeet." —
 "Saaledes hun sig fatter.

"Men tro nu ei, at strax du kan
 "Et Kys paa Munden trykke;
 "Nei, saadan gaær det ikke an,
 "Det spilder dig din Lykke.
 "Den unge Pige fatter let,
 "Et Kys betyder Mere,
 "Og derfor vil hun ei ved det
 "Saa rask sig engagere.

"Det gjælder om, at Hjertets Leg

"Maa hende selv behage,

"Saa hver en Frygt af Barmen veg

"For Tanker, som kan plage.

"Du maa en god Samvittighed

"Til hendes Tröst bevare;

"I Fölelsen af den hun veed,

"At det har ingen Fare.

"Derfor Uskyldigheden maa

"Med hver en Stræben parres,

"Og Intet maa forsöges paa,

"Hvorved Forældre narres.

"Correspondance duer ei,

"Et Rendezvous maa frygtes,

"Men sög blot Leilighedens Vei,

"Som om den aldrig sögtes.

"Aftaler dog man gjerne gjør,

"Men kun utydelige,

"Saa hun sig altid sige tör,

"At ei hun veed af slige,

"Men at kun sympathetisk Tro

"Samt Hjerters Forsyn lader

"Dem ofte mödes *à propos*

"I Selskab og paa Gader.

”Naar fri hun föler sig og let
”I dette Forholds Lænker,
”Da kan hun ei undvære det,
”Ihvad hun vil og tænker.
”Naar let hun föler sig og fri,
”Som i en Livs-Forklaring,
”Da snart hun vælger Slaveri,
”Til Frihedens Bevaring.” —

Her slog min Ven en Latter op,
Da just jeg endte Talen;
Han saae paa mig, og sagde: ”Stop!
”Det kneb nok med Moralen?
”En heel *Ars amatoria*
”Du dunder i mit Öre,
”Og Resultatet bliver da:
”Du Pigen vil forføre.” —

— ”Forføre! Skam dig! hvilket Ord!
”Nei, hun er altfor yndig
”Til blot at nære mindste Spor
”Af Hensigt, som var syndig.” —
— ”Nu vel,” han svarte, ”men dog ei
”Herved stor Tröst erhverves,
”Thi hun kan let paa denne Vei
”I Bund og Grund fordærves.” —

— "Vist ei! Galanterie, min Ven,
"Er just en Pigeskole,
"Og Aanden dannes først i den,
"Derpaa du trygt kan stole.
"Du glemmer nok, jeg er Poet,
"Og trænger til at sværme?
"Nu er Charlotte den Magnet,
"Sig mine Tanker nærme.

"O! hvis jeg ikke sværme maa,
"Da kan jeg ikke digte,
"Da vil Apollo mig forsmaae,
"Og Muserne mig svigte.
"Jeg aander kun ved denne Trang,
"Den i min Lyre klinger,
"Den bæver i min Digttersang,
"Den giver Verset Vinger.

"Thi der er Intet dog saa sødt,
"Som med en saadan Pige,
"Der end har Hjertet ungt og blødt,
"At gjæste Drømmes Rige!
"En Dödelig fordybes ei
"I Sværmeriets Grotter,
"Undtagen en Poet, som jeg,
"Med saadanne Charlotter.

”Forelsket Stræben Lönnens Fryd —

”Her öieblikligt finder:

”Erkjendtlighed er just en Dyd

”Hos disse smaa Veninder.

”Sin förste Lærer altid man

”Hans Möie prompt erstatter; . . .

”Men ikke meer jeg töve kan —

”Farvel! vi sees vel atter.”

Andet Capitel.

Den næste Morgen rask det gik,
 Tiltrods for Stöv og Hede.
 Alt svinder Lyngby for vort Blik,
 I Rudersdal vi bede.
 Snart Blouströd er bag Hestehov
 Med Ilen lagt tilbage,
 Og i den sidste lange Skov
 Fornöiede vi drage.

Charlotte ved min Side sad,
Mens Öiet saaes at tindre;
Hun var saa glad, saa sjæleglad,
Og jeg var ikke mindre.
Jeg hvisked hende mangt et Ord,
Hvori sig skjulte Södmen,
Og saae paa Kinden mangt et Spor
Af mangel flygtig Rödmen.

"Du kjörer over Steen og Stok,"
Hun sagde, skjelmisk i Blikke:
"Men du er vist forsigtig nok,
"Og vælter os vel ikke?" —
— "Du kan, mit Barn, paa denne Tour
"Dig frit mig overlade;
"Ved mig din yndige Figur
"Skal ikke tage Skade." —

— "Men see vi Fredriksborg ei snart?"
Saa spurgte nu de Tvende,
Som bag mig sad: "Trods denne Fart,
"Faaer Skoven ingen Ende." —
— "Ja vistnok er den meget lang,
"Men giv nu bare Stunder,
"Man snart faaer Udsigt See engang!
"Der seer De Skovens Under!" —

— "O hold dog stille! lad os see!

"Det Syn er uvurdeerligt!" —

Da holdt jeg, medens alle Tre

Sig glæded umaneerligt.

Men det er og et Tryllesyn,

Naar pludseligt i Skoven

Man Slottet seer, som ved et Lyn,

Der farer ned fra oven.

O Danmarks første Patriarks

Uglemmelige Skygge,

Som svæver her, hvor Dannemarks

Skov-Alfer glædest bygge!

I dette Syn du stiger frem,

Ei Dödens Baand dig binde;

Her staaer du levende blandt Dem,

Som studse ved dit Minde.

Men fremad higer nu vort Sind,

For Alt ret nær at skue.

Paa Abels Vertshuus tages ind,

Hvis rummelige Stue

Til Vindvet drager Alle hen;

Man kan sig ikke skille

Derfra, man seer og seer igjen

Paa Slottet Solen spille.

Det staaer, som paa en Skueplads,
For Öiet nær og lige,
Det stiger, som et Feepallads,
Op af Undiners Rige
Men tys! paa Dören banket blev;
Forstyrrende vor Iver,
Indtræder Pigen med et Brev,
Og til Papa det giver.

Han læser med Forundring stor
Ved Vindvesfagets Ruder:
”En Ven, som her i Byen boer,
”Dem sit Besög bebuder.
”Ret strax han kommer til Dem hjem,
”Hvor han paa Deres Stue
”Et Haandtryk venter sig af Dem,
”Et Smil af Deres Frue.”

”Hvem er han vel, den Ven saa sær?
”Jeg her jo kjender Ingen;
”Og hvoraf veed han, jeg er her?
”Heel mærkelig er Tingen!” —
Charlotte griber hurtig til
Sin Parasol, og beder:
”Min Fætter nok mig følge vil
”Lidt om paa disse Steder?

"Thi det er ikke værdt, at vi
 "Forstyrre Sammenkomsten;
 "Lad os da gaae hiin grønne Sti,
 "Hvor Busken staaer med Blomsten.
 "Her er vist mangan deilig Vei,
 "Hvor man kan promenerere." —
 — "Ja kom! Jeg siger ikke Nei,
 "Jeg önsker Intet mere." —

Som sagt, saa gjort: Af Dören ud
 Vi os med Glæde skyndte;
 Hun smilte som en Rosenbrud,
 Da vi vor Tour begyndte.
 Vi gjennem Slottets Gaarde gik,
 Betragted Alting nöie,
 Men ogsaa jeg imellem fik
 Et Glimt af hendes Öie.

Om lidt vi vare komne paa
 Den smukke Promenade,
 Som over Bakker monne gaae
 Til Byens brede Gade.
 Her Slottet mere fjernt man seer
 I Söen sig at speile.
 At Den, som vandred her, ei meer
 Det glemmer, ei kan feile.

”Charlotte! giv mig her din Arm,
”Du til en Stötte trænger,
”Thi du er træt og du er varm,
”Og med dit Hoved hænger.” —
Hun saae sig om ”Slaa dig til Ro,
”Her er jo Intet vovet;
”Du frygter vel, at man skal troe,
”Du er med mig forlovet?

”Men Ingen kjender os jo her,
”Her frygtes ingen Snakken.
”Jeg förer dig til hine Træer,
”Hvor Bænken staaer paa Bakken;
”Der kan du sidde ret i Mag,
”I Skjærm af Löv foroven,
”Der kan du see med Velbehag
”Paa Slottet og paa Skoven.” —

Med flygtig Rödmens fiint og let
Sin Arm i min hun lagde;
Jeg til min Barm den trykte tæt,
Mens meget Smukt jeg sagde;
Og med den matte Haand, der hang
Ved Armenes Forgrening,
Min egen Haand heel manges Gang
Indgik en söd Forening.

Paa Bænken paa den lille Høi
 Jeg satte mig hos hende,
 Saa nær, saa tæt, — da ved en Støi
 Jeg maatte Hov'det vende:
 En Mand jeg skued iilsomt gaee
 Op ad den samme Bakke,
 Han bar Moustacher, ganske smaa,
 Og var i Lieutenants-Frakke.

Han styrted til Charlottes Fod,
 Og raabte: "Kjære Pige!
 "Nu er du min, nu har jeg Mod,
 "Alverden det at sige.
 "Min Fader talte nu med din,
 "Og begge To det ville;
 "I Evighed er du nu min,
 "Og os kan Intet skille." —

Charlotte høit fra Bænken sprang,
 Og favnede ham kjærligt;
 Tilsidst hun saae paa mig engang —
 Gud! hendes Blik var ærligt! —
 "Min Elskte! see min Fætter her!
 "Han var saa god imod mig,
 "Han har mig altid været kjær,
 "Thi han saa godt forstod mig." —

Jeg sad som En, der seer en Aand,
Naar mindst han Aander venter.
Den unge Lieutenant tog min Haand,
Og sagde Complimenter;
Og derpaa, til Charlotte vendt,
Han sagde: "Lad os vandre,
"Thi efter hvad der nu er hændt,
"Vi ventes af de Andre.

"I blive skal hos os inat,
"Og naar I hjem vil drage,
"Paa Vognen jeg min söde Skat
"Til Staden tör ledsage." —
Nu gik de. Pigen i en Fart
Tilraabte mig: "Kom efter!" —
— "Jeg kommer," svarte jeg, "saasnart
"Jeg lidt har samlet Kræfter." —

Mit Öie længe fulgte dem,
Mens bort de monne vandre,
Mens Arm i Arm de hastede frem,
Og hviskede til hverandre.
Nu stedse længer bort de gik,
Indtil bag fjerne Grene
De ganske skjultes for mit Blik, —
Da fölte jeg mig ene.

Jeg kasted mig paa Jorden ned,
Og mig fortvivlet vælted;
Jeg troer, at jeg i Græsset bed,
Af Sorg og Harme smeltet.
Saa laae paa Ryggen jeg en Stund,
Langs Skraaningen af Höien,
Og saae i Söens klare Bund,
Hvor Slottet speiled Flöien.

Da bröd jeg ud: Henfarne Drot,
Hvis Minder her vi følge!
Du grunded dette Kæmpeslot
Midt i ustadig Bölge,
Og dog det staaer Aar ud, Aar ind;
Men tidt du prøve maatte,
At, bygged du paa Qvindesind,
Da sank de bedste Slotte.

Hvad vilde jeg herude vel?
Jeg tidt nok maatte prøve,
At her et eller andet Held
Mig Skjæbnen skulde röve.
Tidt fik jeg Regnveir, daarlig Mad,
Af Smaa-Chicaner flere.
Hvad Rart er her? — Et Slot? — Men hvad,
Hvad er her ellers Mere?

Det kjedelige Stutteri,
Hvorom Enhver jo melder,
Og Gader uden Folk deri,
Og daarlige Hoteller,
Forresten mange gamle Træer
Med melancholske Kroner,
Og saa det store Værksted her
For Flemmers Recensioner.

Afsted, afsted til Staden hjem,
Fra Sjælland, fra det nordre!
Nu blive jo paa Vognen Fem,
Jeg kan dem ei befordre.
En Extrapostvogn til Behag
Stationen vel dem sender;
Det faaer nu være deres Sag,
Jeg vasker mine Hænder.

Jeg af min Tour mig rose kan!
Jeg kjører tom tilbage, —
Hvis ei en trættet Vandringsmand
Jeg byder op at age.
Ja, Fredriksborg! af Hjertens Grund
Din Deilighed jeg skatter,
Men dog det vare skal en Stund,
För her jeg kommer atter.

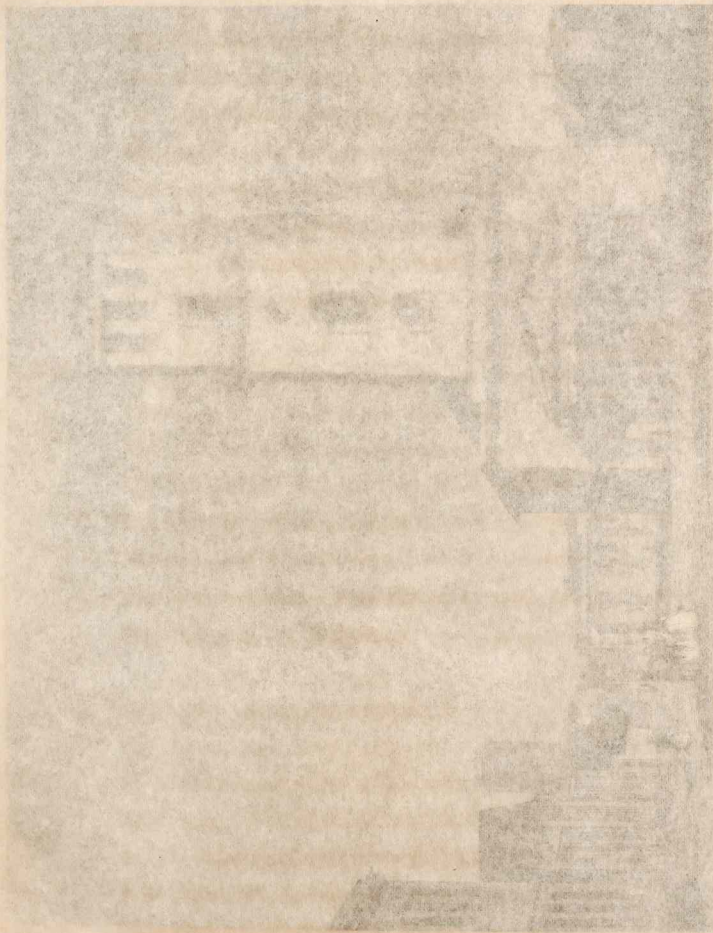

5.

Frue-Kirke.

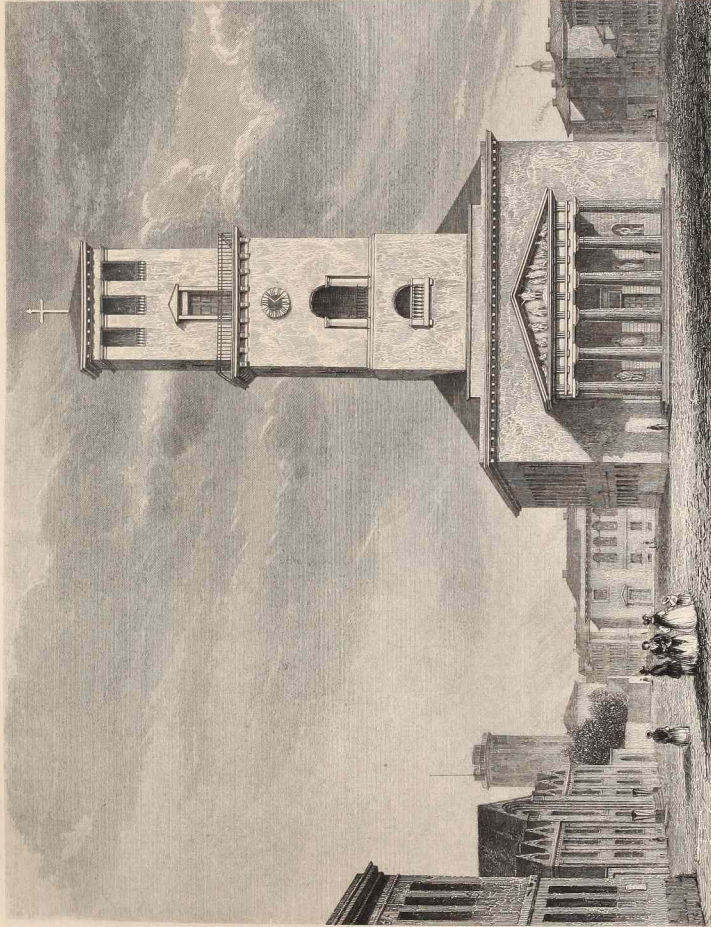
Hvilken Bygning er her? Er Det en christelig Kirke?
 Naar Portalen man seer, finder man Stilen antik;
 Sidefaçader og Taarn, man veed ei, hvad de bebude,
 Helligt eller Profant; Korset det siger tilsidst,
 Hvis Frontispicen det ei forkynder; men Öine som Lossens
 Og en Hals som en Hjorts fordres, naar den man vil sec.
 Trød i Hallen dog ind. Colossal, men abstract i sin Storhed!
 Langs med Siderne staae hvide Figurer i Rad.
 Hvilken uhyggelig Bo, hvor Aanden selv er forstenet!
 Kan, hvor *den* er af Steen, Ordet da vorde til Bröd?
 Frygten föler jeg vel, men Kjærligheden er borte,
 Ingen romantisk Aand hvisker sit mystiske Suk,
 Solen bryder sig ei gjennem farvede Ruder, og intet
 Malet Kunstværk man seer, Alt er saa hvidt og saa tomt.
 Trød dog nærmere; see! til Altret *Frelseren* kalder,
 Og hans *Apostle* forbi du til det Helligste gaær,

See the Library of the University of Chicago

Frue-Kirke.

Hvilken Bygning er her? Er Det en christelig Kirke?
 Naar Portalen man ser, som Stilen antik;
 Bredlander og Taarn, som naar de skal se
 Trængsel eller Profant; Korset det er en
 Hæderstudsom det er forkryder; men Öine som Lossens
 Og en Hals som en Hjorts fordres, naar den man vil see.
 Træd i Hallen dog ind. Colossal men abstract i sin Storhed!
 Længs med Siderne staae hvide Figurer i Rad.
 Hvilken nhyggelig Bo, hvor Aanden selv er forstenet!
 Kan, hvor den er af Steen, Ordet da vorde til Brød?
 Frygten føler jeg vel, men Kjarligheden er borte.
 Ingen romantisk Aand hviker sit mystiske Nid
 Solen bryder sig ei gennem færvede Ruder, og
 Malet Kunstværk man seer. Alt er saa høit og saa tomt.
 Træd dog nærmere; se! til Altret *Frøens* Løst
 Og hans *Apostel* forbi du til det Helligste gaar,

FERUTE IKIRUKE -- LE BEGELISTE IIE NOTHEE IDAMOR.

See the View of the Church of the Holy Spirit.

Og i hans aabnede Favn mens Sjælen holder sit Indtog,
Holder foroven sit Tog *Han*, for at frelse din Sjæl.
Viid, Paradiset er her, dog ei i sin spillende Farve,
Ei i Bevægelsens Kraft, kun i sin salige Ro.
Viid, Antiken sig kjæk med Romancias Ynde formælte,
Formen er græsk, men dybt præget med christelig Aand.
Viid, en Genius har — og det gjør en Genius altid —
Til Ideens Triumf her *det Umulige gjort*.

6.

Skuespilhuset i Kjöbenhavn.

En Dialog.

Publicum.

Her driver jeg paa Torvet om,
 Og föler mig saa tanketom.
 Jeg Intet seer, som mig fornöier,
 Intet, som mig oplive kan,
 Intet Oplöb og ingen Löier,
 Ei saa Meget som en drukken Mand.
 Der hersker ret en kjedelig Ro,
 Her er ingen Ting, hvorpaa jeg kan gloe.
 Det er en Sommer-Helligdag,
 Færdselen er kun tynd og svag,
 Theatret selv er lukket i,
 Har hverken Placat eller Politie.
 Dog Rög af den ene Skorsteen staaer; —
 Jeg kan tænke, det er en Rög, som gaaer
 Af et magelöst Sommer-Skuespil,
 Som nu man sig bereder til,
 Og som "Figaro", "Dagen" og andre Journaler
 Bebude med eccentricke Taler,

THE UNIVERSITY OF CALIFORNIA LIBRARY

The Building of the University

6.
Skuespilhuset i Kjøbenhavn.

En Dialog.

Publicum.

Hier driver jeg paa Torvet om,
Og föler mig saa tanketom.
Jeg haat seer, som mig fornöar,
Hvad som mig velte kan,
Hvad Gæst og unge Løder,
Et saa stort saa en drukken Mand.
Og saa saa en kjedelig Re.
Og saa ingen Ting, hvorpaa jeg kan gloe.
Det er en Sommer-Helligdag,
Festdagen er saa tynd og svag,
Theatret selv er lukket i,
Her hverken Poesi eller Politie.
Dog Røg af den saa Skorsteen staaer; —
Jeg kan tænke, det er en Rög, som gaar
Af et magelöst Sommer-Skuespil,
Saa na man sig bereder til,
Og som "Figaro", "Dagen" og andre Journaler
Behude med excentriske Taler,

SKUESPILHUSET - LE THEATRE ROYAL.

The Hotel King of the Copenhagen.

Saa dem Fribilletten af Halsen staaer,
Som Rög, der ud af en Skorsteen slaaer. —
Ih nu! al Rög er dog Ildens Bud;
Og ryger Theatret, saa maa det være,
Fordi der er noget Stort igjære,
Som ulmer i det og snart slaaer ud, —
Med mindre (thi her man vanker i Taager)
Det er Portnerkonen, som Theevand koger.

Men i Sandhed, hvad der var allerbedst,
Det var, om lidt Ild, til en Extrafest,
Tog fat i hele den gamle Kasse,
Som ei til mit Dannelsestrin vil passe.
Saa fik jeg en anden Bygning, maaskee
Saa stor som saadanne Rönner tre;
Saa fik jeg Heste ved mangen Handling,
Större Balletter og bedre Forvandling,
Kanskee *van Amburghs* Menagerie
Og Stykker med Tigerjagter i,
Og slap for det dumme Skuespil,
Hvori man maa lægge sit Öre til,
Og være stille, for at forstaae. —
Ja, denne Bygning er gammel og graa;
Der staaer det Skrammel og ryger som et Kul,
Gid Fanden ta' ved det gamle Hul!

Thalia.

Forvorpne! stands din Frækheds Ord!
Respect for Templet, hvor jeg boer!

Publicum.

Nei see! hvad er det for en Dame?

I Dragt hun synes udenlandsk

Nu har jeg det: ja, hun er fransk,

Velan: Madame, Ihr werther Name?

Thalia.

Hold inde med de dumme Fagter!

Jeg Musen er, som dig foragter,

Uværdig er du til min Gunst.

Du sidder dorsk paa Templets Bænke,

Kan ikke höre, ikke tænke,

For dig er Aanden kun en Dunst.

Du pjatter, dömmet dumt og sikkert,

Og seer i alenlange Kikkert.

Alt, ikkun ei den ædle Kunst.

Publicum.

Om Forladelse! Har jeg mig forløbet?

Det hændes iblandt, at jeg bliver Beet,

Naar jeg giver min egen Dom i Kjøbet,

Inden jeg har spurgt hos en Autoritet.

Thalia.

Men hvorfor er du slig en Fjante,

Som gaaer til Onkel eller Tante

Med Spørgsmaal om, hvad selv du vil?

Er i dit Bryst ei egen Stemme?

Har Brystet kun en Steen i Gjemme,

Som, for at flyttes af sin Klemme,

Maa løftes ved et Ankerspil?
 Forsøg, uhildet at fornemme,
 Og lad Critiken blive hjemme,
 Den duer du dog ikke til.

Publicum.

Ak nei! desværre! det veed jeg nok;
 Men derfor er jeg saadan en Blok:
 Jeg vil mig nödig prostituere,
 Og derfor taler jeg ikke frit,
 För jeg har spurgt mig for hos Flere,
 Eller læst i Bladene, Sort paa Hvidt,
 En motiveret, fornuftig Dom,
 Der siger, hvad jeg skal synes om.

Thalia.

Hvordan, stoltladende Krabat,
 Er det nu med din Stolthed fat,
 Da du vil lade Raad dig give
 Af alle Fuskere, som skrive?
 Du, som har leet saa tidt af *Trop*,
 Nu slider du jo selv dig op
 I Sold hos hans uægte Sønner,
 Hvoraf en udbredt Flok man skjønner:
 Som for Exempel "Figaro",
 Hvem i en Ruus han avlet har
 Med Madame Voltisubito,
 Hvorfor og Sönnen blev en Nar; —
 Saa den saakaldede "Corsar",

En Providerings-Commissar,
Som lægger Magaziner an
Af Vittigheder, bitte smaa,
Tilbedste for det stakkels Land,
Ifald det Dyrtid skulde faae; —
Fremdeles "Dagen", blid og tam
I Theater-Critik, et uskyldigt Lam,
Der sig og Læseren vederqvæger
Ved Stykkernes Indhold, mens det bræger,
At Den og Den hinanden faae,
(Det er sandt, de Andre gjør ligesaa); —
Videre: den numeriske "Berling",
Hvem Qvantitetens Categorie
Ei blot ved Rigsbankdaler og Sterling,
Men og i Æsthetiken staaer bi,
Idet dens Criticus, ligesaa klog
Som Faderen, fører det ind i sin Bog,
Hvor Mange der slide Theatrets Trapper,
Og hvor ofte Publicummet klapper; —
Saa den agende "Post", som i Kunst-Critiker
Har gammelt Ord for at være sikker; —
Etcetera, der er endnu Fleer,
Som ligne Faderen i Maneer.
Men alle Disse, som man siger,
Har Trop med diverse Opvartningspiger:
Corsaren med den frækkeste Tös,
Som var paa Traaden aldeles lös,

Og blev Moder til en lignende Knøs;
 De Andre med mere skikkelige Tasker,
 Som vare paa Retour og flauue derved.
 Nu spørger jeg dig: hvad nytte mine Masker,
 Naar Verden aldrig kommer i Led?
 Skal ingen Virkning af Scenen spores,
 Da er det en skinhellig Röst,
 Som har sagt: "*Castigat ridendo mores*",
 Og siger nu: "*Ei blot til Lyst.*"
 Din Trop har du længe betragtet nok,
 Dog troer du nu paa hans Börneslok,
 Som faldt saa grumme nær ved Stammen.
 Siig, hvis er Skylden? hvis er Skammen?

Publicum.

Men er jeg vaagen i denne Stund?
 Jeg taber Næse saavel som Mund!
 Er det en Muse, der saadan snakker?
 En pæn Gudinde! jo, jeg takker!
 Til mig du taler som til en Skrælling,
 Og bruger Ord som en Fiskerkjelling.

Thalia.

Jeg kjender dig paa dit Skaberi,
 Din Affectation, dit Coquetterie.
 Af Snörliv og snevre Skoe forpiint,
 Du fordrer, at Alt skal være saa fiint.
 Men hermed kommer du ingen Vei,
 Thi er det fiint, saa forstaaer du det ei,

Og hvad *du* tager for Fiint, er en Stump
Af fiint Papiir om den værste Klump,
Det smager dig som den bedste Ret,
Naar bare Kræmmerhuset er net.
Comediens Muse — det maa du vide —
Taler med Fynd og et Ord itide;
Hun hilser dig i et andet Sprog,
End det, som vanker i en Epilog,
Hvori man smigrer dig arme Skrog,
Og bilder dig ind, du er superklog.
Det er kun en Formel, aldeles tom,
Der er Ingen, som stoler paa din Dom;
Dine Penge det er, man fange vil,
Din Berømmelse lidet man beiler til,
Thi saadan som du nu er skabt,
Har man Respecten for dig tabt;
Og intet Under: Selv du jo
Har tabt Respecten for det Skjønne,
Har til Ideer ingen Tro,
Og agter Kunsten lig en Bønne.
Respect er hvad det skorter paa,
Indprentes maa den i din Hu,
Og du dig underordne maa
For Det, som er lidt Meer end du.
Respect for Kunstens ædle Hal!
Thi den er ingen Snakkebørs
Og ingen Ænders, Faars og Köers

Uræne Sti og lumre Stald.
Et Tempel er den og en Skole,
Hvori ei blot med Søndagskjole,
Men ogsaa med et Søndagssind
Du træde skal ærbødig ind,
I glad Forventning af den Gave,
Som dølges bag et Forhængs Fold,
Og som du heel og holden skal have,
Naar du giver dig Nydelsen i Vold.
Erhverv dig lidt Beskedenhed;
Tro ikke, man fra Scenen ned
Med Bæven seer til din dovne Krop;
Nei, *du* skal see til Scenen *op*,
Som til et bedre, høiere Stade,
End det, du kommer fra paa din Gade.
Paa din Dom ei altid du pukke med Trods,
Husk paa, du skal opdrages hos os,
Og lære Meget, som ei du kjender,
Men troer at holde med begge Hænder.
”*Sicut infantes audi nos*”,
Paa Dansk: Tag din Kritik tilfange,
Den er dog ikke stort beventd,
Og lyt som et Barn til vore Sange,
Det kan du være godt bekjendt.
Respect, som sagt! thi nu har du ingen;
Respect for Stedet, Respect for Tingen!
Og *à propos*, da jeg gjør dig den Ære,

Her midt paa Torvet dig at belære,
Saa begynd paa Respecten i denne Stund,
Og tag Cigaren af din Mund.

Publicum.

Cigaren? Nu har jeg hørt saa galt!
Nei, den har jeg kjøbt og ærligt betalt.
Cigaren mig Ingen forbyde kan,
Thi jeg er ingen ufri Mand;
Ved den jeg viser, jeg er Student
Og paa "Corsaren" Abonnent.
Jeg haaber, man kommer snart saa vidt,
At i Theatret man röger frit.

Thalia.

Ja hvorfor ikke? Saadanne Moder
Passe godt til de andre Noder,
Hvorned du belemrer mit arme Huus! —
Og du, som ønsker, det laae i Gruus,
For at et større du kunde faae!
Kortsynede! kan du dig selv ei spaae,
At jo større Huus dig Thalia giver,
Desmeer forstokket og slet du bliver?
Sex Aar dog kunde du ventet end,
För du slynged Forbandelsen hen:
Aar atten hundred og fyrgetyve
Samt otte til, er det hundred Aar,
Siden jeg grundet det Huus, her staaer.

Publicum.

Tillad, jeg beskylder dig for at lyve,
 Eller og, at Historien du glemte,
 Thi Huset er bygget af Fredrik den Femte,
 Og fölgelig kan du ikke sige

Thalia.

Men hvad en Konge virker til Gavn
 For Kunstens, kort sagt, for Ideens Rige,
 Den ædle Tanke, den udödelige,
 Den præger Musen i hans Favn.

Publicum.

Ifald du her har Sandhed sagt,
 Ifald du besidder en saadan Magt,
 Saa gaa til Theaterdirectionen,
 Og inspireer den med nye Tanker;
 Maaskee du saa forandrer Tonen,
 Saa at mindre Grovhed til mig der vanker;
 Thi viid, at naar jeg bliver slet,
 Naar jeg vanslægter fra Nationen,
 — Kloge Folk forsikkre mig det —
 Saa ligger Skylden hos Directionen.

Thalia.

Ja vistnok er det beqvemt og let
 At skyde Skylden over paa Næsten
 For Det, man selv har forskyldt. Forresten,
 Jeg kjender Directionen ei,
 Og var desuden altid bange

For administrerende Autoriteter,
De höre nödigt Musernes Sange.

Publicum.

Nu vel, der gives en anden Vei:
Henvend dig da til vore Poeter.
Jeg har ofte hört — dog troer jeg det ei —
At kun en Poet kan Miraklet gjöre,
Det Hele fra Ruin at före.

Thalia.

Tilvisse, herlige Raad du giver!
Jeg skulde takke dig for din Iver,
Om kun ei den manglede sund Fornuft.
Du maler dig et Billed i taaget Luft,
Og at virkeligt det er, du bilder dig ind.
Hvor findes Poeter med saa fromt et Sind,
At offe de vil Inspirationen
Til Ære for dig og Directionen?
Jeg taler ei om et enkelt Stykke,
Selv om det gör, hvad man kalder Lykke;
En enkelt Svale gör ingen Sommer;
Men Den, som vil rense mit Tempel, kommer
Til at offe sin Tanke, sit Liv derpaa;
Men saalunde som nu Sagerne staae,
Maatte Den, der satte sin Capital
I slig en Handel, være bindegal;
Thi hvo vil stille sine Værker frem,
For at Sjouere skal bedømme dem?

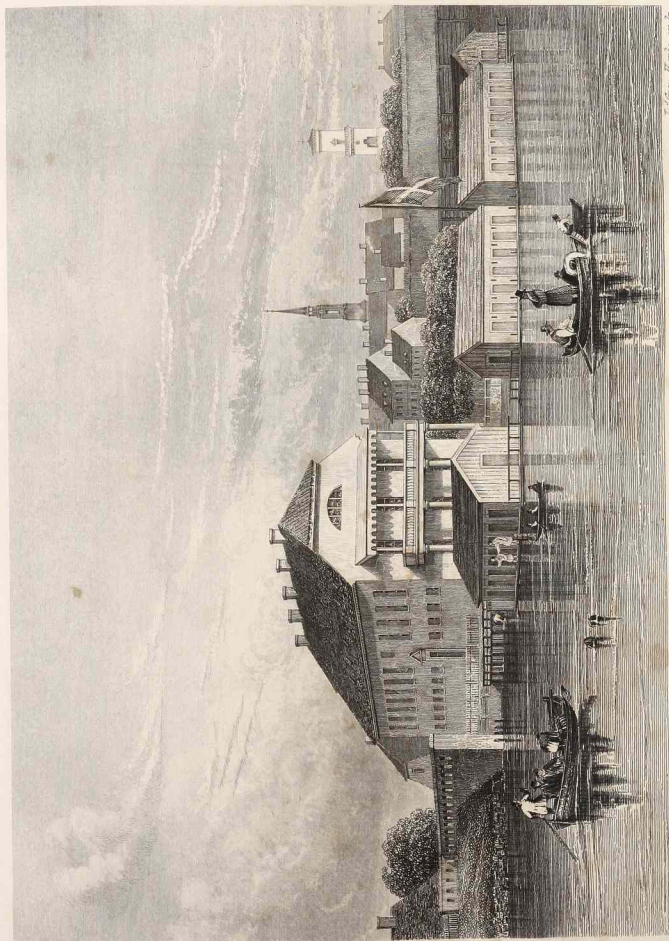
Nei, Poeten, naar han sin Fordeel kjender,
Da skriver han langt heller en Bog;
Vel falder den i manges smudsig Krog,
Men den kommer og i de rette Hænder,
Hvor den erholder sit rette Stempel.
I Litteraturens store Tempel
Hersker Forvirring kun en stakket Frist,
Thi Ordet beholde de Bedste tilsidst.
Men viid, i Theatret gjælder Momentet,
Kun af Öieblikket blev Lönnen hentet,
Men der har ikke de Bedste Magt,
Nei, de Sletteste just: du selv, kort sagt. —

Naar jeg tænker paa, hvad det blive kunde,
Mit kjære Tempel, som her staaer,
Ved de Midler, hvorover det formaaer,
Mens nu det langsomt gaaer tilgrunde
Paa Veien til sit Jubel-Aar:
Da fyldes Hjertet af en Harm,
Som rummes kun i Musers Barm,
Og i vred Begeistring Gudinden spaaer
Den Skjæbne, som dig forestaaer:
Om föie Tid har du ingen Scene,
At sige, som fortjener dette Navn;
I en Ruus vil du tumle dig om, og mene,
At Alt, som kun er nyt, stiller dit Savn.
Det Eneste, som du forud har

For næsten hele Verdens Nationer,
Det Eneste, som dit *eget* var,
Din comiske Muses kjække Skud,
Som trivedes i de kolde Zoner
Saa godt, at gennem den gamle Hud
Sprang nye Knopper og Blomster ud,
Vil regnes til Fabelens Traditioner.
I Lunet din egen Aand du fandt,
Men du offerer den op for fremmed Tant,
For svulstigt Præk, for grov Finesse
Fra den udenlandske Theaterpresse,
For Alt, som besidder et hyklet Skin,
Og er, lig en Blære, fyldt med Vind.
Da staaer du snart i Nationers Ring,
I Kunsten saa graa som i andre Ting;
Og mener du end, du er Karl for din Hat,
Som alt det Fremmedes Abekat,
Saa vil det dog svie til din Hud,
Naar dit eneste Præg skal slettes ud.
Gid Himlen en Vækker dig sende vilde!
Jeg kan det ikke, det er for silde.
Jeg flyer til mine Söstre Chör;
Farvel, du Slöve! betänk mit Ord!

Ch. Gray, London sculp.

H. W. P.

BADEANSTÄTTEN - LES BAINS DE KYSSENSTEIN.

Ch. H. Long & Co. a. G. vignette.

Bade-Aasen.

Himlen er blå, og Søen er klar,
 Bølgen er rød, og Vinden er klar,
 Folk nu venter af sandhed,
 Hen ad den smukke Fæstning.
 Langs med Vandet paa Voldens Banke,
 Piger og Drengs Væder sække,
 Mens de dem binde
 Fast paa lange, kløvede Pinde,
 Alt nu smiler med Foraarslyst
 Ved Floras duftende Bryst.
 Bort nu med din trykkende Dragt!
 Heden er tung ved Middagstide;
 Lad den smidige Nereide
 Kryste dig i sin Favn med Magt.
 Smukke Piger og smukke Koner!
 Eder belurer en Sværm af Tritoner;
 Ak! men forgjæves
 Vente de paa, naar Gittret hæves,
 Som jer tjerner i lukket Buur
 Fra Söens vilde Natur.

TRADITIONELLE - LES HAUSSES DE KYSSLENSKIE.

Handwritten text, possibly a signature or date.

7.

Bade - Anstalten.

Himlen er mild, nu har vi Mai,
Bølgen er svagt af Vinden kruset,
Folk nu vandre til Badehuset
Hen ad den smukke Fæstningsvei.
Langs med Vandet paa Voldens Banke
Piger og Drenges Violer sanke,
Mens de dem binde
Fast paa lange, kløvede Pinde.
Alt nu smiler med Foraarslyst
Ved Floras duftende Bryst.

Bort nu med din trykkende Dragt!
Heden er tung ved Middagstide;
Lad den smidige Nereide
Kryste dig i sin Favn med Magt.
Smukke Piger og smukke Koner!
Eder belurer en Sværm af Tritoner;
Ak! men forgjæves
Vente de paa, naar Gittret hæves,
Som jer fjerner i lukket Buur
Fra Söens vilde Natur.

O! men Bølgen er som Crystal
Gjennemsigtig for Vandets Guder;
Let ved Gittret som gennem Ruder
See de Skuldrenes runde Fald,
Barmen, som sig vuggende hæver,
Naar den, baaren af Bølgen, svæver
Muse, ti stille!
Havets Væsner ei røbe ville
Hvad de skued i Dybets Rum, —
Saa vær da lige saa stum!

Bort herfra! thi Vandet er Ild
Nær ved de flydende Jomfrubure.
Følg med Svømmerne hist, som fure
Koldere Bølge paa Strømmen vild!
Der er der Kjølning for Hjertets Qvaler,
Bølgen i vældige Toner taler,
Bruser og rinder,
Tonende stolte Fortidsminder,
Syder og skummer i mægtig Flugt.
Fra Stevns og fra Kjøgebugt.

Dukker jer dybt i salten Bad,
Alle, som Livets Qvalmer trænge,
Alle, som mat med Hovedet hænge,
Alle, hvis Sjæl er splittet ad,

Alle, hvis Forhold er trykkende Smaahed,
Alle, som haardt berøres af Raahed!
Havet kun kjender
Storhed, og klapper med bløde Hænder,
Havet styrker det matte Sind
Og gyder sin Kraft derind.

Du, som trættes paa Vei til dit Maal,
Eller omsonst om Elskov sukker!
Bølgen, der om din Isse sig lukker,
Skjænker fornyet Mod og Taal.
Selv I Stakler, som bankede bleve,
Mens om Theatret paa Torvet I dreve,
Hidtil I kunde
Ryste jer blot som Pudelhunde;
Badet nu lindrer Svien, imens
I vaske jer' Intelligens.

Söen er just et Middel mod Alt,
Hvoraf Smagen er fersk og vammel;
Giver man Intelligensen "en Gammel",
Dukker den op med bedre Salt.
Naar da truende den sig-löfter,
Skræmmes en Aal, en Sælhund snöfter;
Selv den sig speiler
Næsten gigantisk for Hundesteiler;

Vandet har alle Farver som Graat,
Og lange Skygger af Smaat.

Ligheds-Principet har Söen havt
Stedse: den hæver Alle som Helte,
Enten de løftes af Svömmebælte,
Eller de bæres af egen Kraft.

Lige fornöiet paa Nakken den bærer
Orlogsfregatten og Skuden med Pærer.

Ei Differenser

Kjender dens Magt eller indre Grændser.

Gjæstfri har den til Alle Rum,

Og krandses dem Alle med Skum.

Kommer da hid, Store som Smaa,

Glade, Bedrövede, Fattige, Rige!

Her er den Ene den Andens Lige,

Alle jer favner Söen den blaae.

Perler jer bydes i skummende Skaaler,

Guld er paa Randen, som Solen bestraalet,

Skyerne svømme

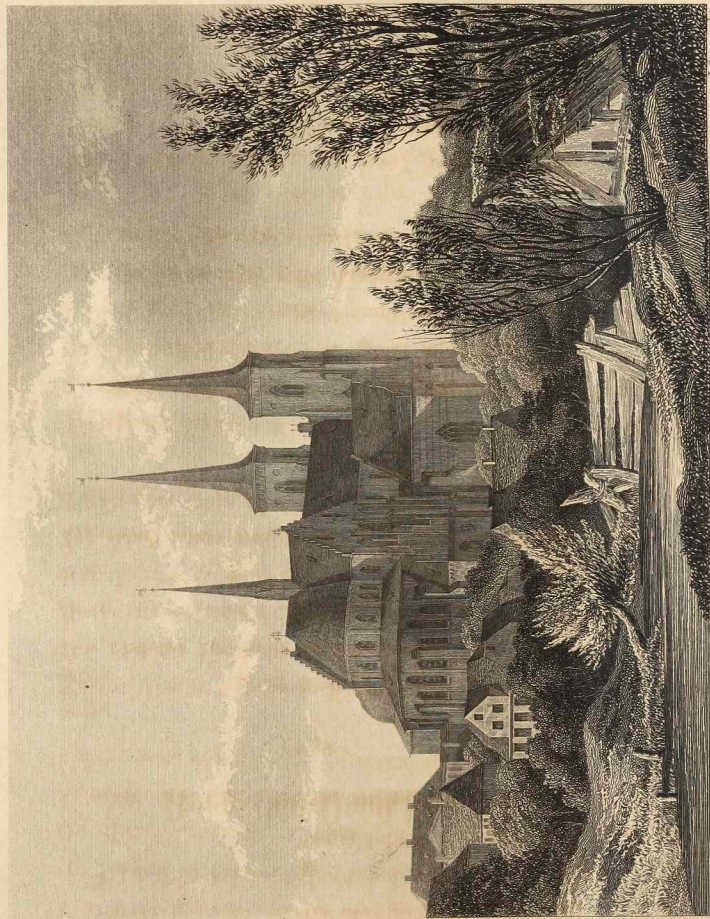
Höit over Svömmernes Isser, og drömmes

Lettere Dröm, end den higende Lyst,

Som drømmer i Menneskets Bryst.

J. Gray del.

C. F. Weidman sc.

ROSKILDE DOMKIRKE - LA CHATEDRALE DE KOESKILDE.

Ch. M. L. Bay fils a Copencague.

ROSKILDE

Roeskilde-Bankirke.

O, Danmarks ældste Kirke,
 Du, Nettetens Fjeld, isomnes to raske Birke!
 Begjæret vorisde Styger du til Seng?
 Kun Lysets tynde Stråge
 Jeg naam, men har min Gjenstand kunde trænge
 Til Orglets fulde Klang.

Til dig for længe siden
 En Skjald, hvis Navn ei slettes ud af Tiden,
 Af Laurbærkrandsen ofret har et Blad.
 I Dantiske Terziner,
 Som speile steenudhugne Kongers Maaer,
 Han om din Storhed qvæd.

Lad Andre sig tillade
 Forsög i posthomerisk Iliade;
 Jeg kan det ikke, Musen mig beleer.
 Jeg kan med ham kan höre,
 At "Nöglen raster i de tunge Døre,"
 Og kun ved ham jeg seer.

THE HOUSE AT THE BAY, NEW BRUNSWICK, N. J.

S.

Roeskilde-Domkirke.

Du, Danmarks ældste Kirke,
 Du, Slettens Fjeld, hvorpaa to ranke Birke!
 Begeistrer verdslig Digter du til Sang?
 Kun Lyrens tynde Strånge
 Jeg slaar, men her min Gjenstand kunde trænge
 Til Orglets fulde Klang.

Til dig for længe siden
 En Skjald, hvis Navn ei slettes ud af Tiden,
 Af Laurbærkrandsen offret har et Blad.
 I Dantiske Terziner,
 Som speile steenudhugne Kongers Miner,
 Han om din Storhed quad.

Lad Andre sig tillade
 Forsög i posthomerisk Iliade;
 Jeg kan det ikke, Musen mig beleer.
 Jeg kun med ham kan höre,
 At "Nöglen rasler i de tunge Döre,"
 Og kun ved ham jeg seer.

Dog jo! — Et Syn der stander,
Som han ei saae, som ei ved ham jeg sander:
I Kirkens Hvælving *Fredrik* skrinlagt blev;
Paa Kongers Nattehimmel
Een Stjerne meer nu glimter i den Vrimmel,
Som Digteren beskrev.

Til Kistens Laag jeg sender
Kun hurtig Hilsen, derpaa bort mig vender; —
Frygt ei, min Læser, for en Elegie!
Jeg veed, i disse Tider
Gaaer Blikket, vendt mod Livets travle Sider,
En Konges Grav forbi.

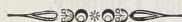
Og Kirken ikke heller
Den Gjenstand er, hvorom man helst fortæller
En Slægt, som nödig hæve vil sit Blik.
Gak hen og see dens Piller,
Naar *Weyse*, *Hartmann* eller *Hansen* spiller
En Dommedags-Musik.

Men her, hvor Tonen tier,
Som til en anden Verden Sjælen vier,
Seer Mængden ei paa Kirken med Behag,
Men lader Öiet glide
Med hæftig Attraa mod den venstre Side,
Til Stænderhusets Tag.

Det lavt og ydmygt ligger
Ved Kirkens Fod, som for en Rig en Tigger,
Og Danmarks Fremtid dog det klare vil,
Og gjør det, hvis det styrkes
Af Ham, som gav, naar han i Sandhed dyrkes,
Velsignelsen dertil.

Men først maa Blikket hæve
Sig mere frit, og meer uhildet svæve,
Og undflye Hverdags-Tanken, smaalig lav,
Som troer, paa flade Grunde
At ankre, hvor Ideen blot kan bunde
I Meningernes Hav.

Det skeer, det er forhaanden!
Vort lille Land vil samle sig i Aanden, —
Den *Eneste*, hvis Magt er evig stærk,
Og paa hvis Side kæmper
Den Gud, som alle slette Vaaben dæmper,
Og hævder Aandens Værk.

9.

Börsen.

O! hvem der dog var en Handelsmand!

O! hvem der dog var Grosserer!

En Anden saa let ei *handle* kan,

I det Samme, han *speculerer*.

Hvor er det herligt, paa Börsen gaae,

Og Vexel- og Coursberegning forstaae

Og Alt, hvad i Handlen passerer!

Men Den, som engang er slaaget til Poet,

Blev aldrig i Handel en Daler;

Og blev han imellem paa Börsen seet,

Var det aldrig med Capitaler.

Idethöieste gik han til Schubothe hen,

Og bragte Frugten af Blæk og Pen,

Som Hr. Langhoff contant betaler.

The view of the city of Constantinople.

9.

BÖRSEN.

! hvem der dog var en Handelsmand!

O! hvem der dog var Grosserer!

En Anden saa let ei handle kan,

I det Semer, han opfører.

Hov er det heelt, paa Børsen gaa,

Og Vexel- og Courseregning forstaae

Og Alt, hvad i Handlen passerer!

Men Den, som engang er siddet til Bors,

Blev aldrig i Handel en Døds,

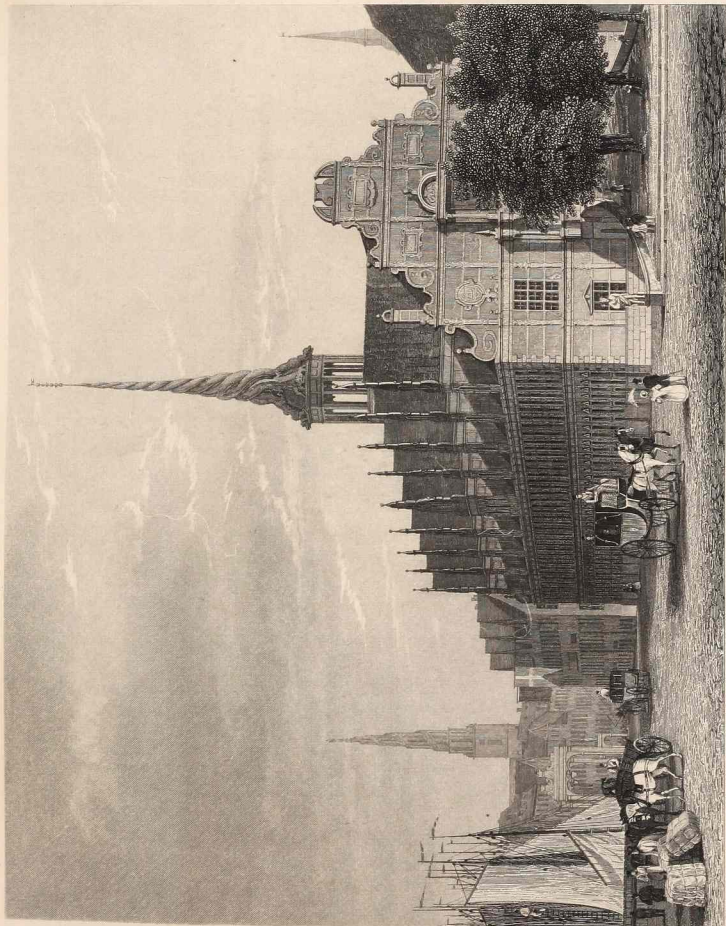
Og blev han mellem paa Børsen staa,

Var det aldrig med Gæstene.

Idethoivis gik han til Skottebørsen,

Og bragte Fuglen et Bark og Børs,

Som Hr. Laughell constant børs.

J. Gray sculp.

C. F. Bachmann del.

BRNO - LA BOURSE.

The N. E. King of the Republic.

Poeten derfor, og Hver, som fik
Lige saa fattige Frugter,
Betragter Börsen med andet Blik,
End Han, som Profiten lugter:
Han beundrer Bygningens Architectur,
De gamle Zirater paa röde Muur
Og paa Spiret Slangernes Bugter.

Og tænker Kjöbmanden ene paa
Imorgen og kommende Dage,
Saa lader Digteren Blikket gaae
Til de svundne Tider tilbage.
Han skuer Christian den Fjerdes Aand,
Og kysser i Tanken den Skjoldunghaand,
Hvis Værker er uden Mage.

Men troer dog ikke, Poeten kan
Blot vugge sig i Chimairer;
Nei, naar det gjælder, saa kjender han
Vel ogsaa til Börs-Affairer;
Og om just selv han ikke dem gör,
Han Andres Virksomhed skue tör,
Og ved den sig gjerne belærer.

Hvad derom jeg melder, er vist og sandt,
Skjönt Sagen synes utrolig:
Viid, Amor er selv en Börs-Speculant,
Og gjør Kjöbmandsbarmen urolig.
Jeg selv har seet ham engang paa min Vei,
For mig var han synlig, for Andre dog ei,
Thi med Digteren er han fortrolig.

Jeg spurgte med Latter: "Men hvad gjør du?" —
Han svarte: "Jeg speculerer." —
— "Hvori?" — "Jeg veed ei rigtig endnu;
"Kun Hjerternes Cours jeg noterer." —
— "Men den rige Grosserer har Barmen tom;
"Langt för til den fattige Digter kom!
"Han gjerne dig inviterer." —

— "En Digter," sagde han, "hjælper sig nok,
"Jeg altid en Piiil ham laaner;
"Men en Kjöbmand er saa stiv som en Stok,
"Han gjerne min Magt forhaaner.
"Men pas nu paa! han vogter sig ei,
"Jeg skyder ham midt paa hans Handelsvei;
"Du veed nok, Ingen jeg skaaner." —

Jeg tænkte: Gud veed, hvad nu vil skee,
Ei Gudens Forsæt jeg gjætter.
En Pige traadte da frem, og see!
Hun falböd friske Bouquetter.
Hendes Öine var selv Violer blaae,
Og af Rosenknopper, voxende, smaa,
Paa sit Bryst hun skjulte Doubletter.

Hun kunde vel være femten Aar,
— En Alder, skjönnest af alle, —
Hun bar Kjærminder i flettet Haar, —
Contrast man maatte det kalde,
Thi Kjolen pjaltet om Skuldren hang,
Saa löselig kastet, saa lidet trang,
Som om den let kunde falde.

Nu skulde man seet den Kjöbmandsflok
Og Mæglernes Hær tillige!
Da kjøbtes der af Bouquetter en Skok
Hos den blomstrende Blomsterpige.
Til sidst paa Bouquetter lens hun var,
Da solgte hun den, hun i Haaret bar,
Til en Kjöbmand, en af de rige.

Men alle de Mange, som ingen fik,
Bestormed Pigen om flere;
Hun raabte, da gennem Klyngen hun gik:
"Jeg har ikke Blomster mere." —
— "Jo vist! den sidste du gemmer endnu;
"Jeg skimter, i Kjolen den skjuler du,
"O lad den hos mig florere!" —

Da svarte hun: "Har jeg en enkelt gjemt,
"Min Kjæreste venter den længe;
"Og fik han den aldrig, da var det slemt,
"Maaskee han vilde sig hænge." —
Nu smilte hun med ironisk Blik,
Og triumferende bort hun gik,
Thi Lommen var fuld af Penge.

Da blev der en stöiende Mumlen derom,
Et formeligt Charivari,
Som Amor, der frem af Krogen kom,
Jublende blanded sit Svar i.
Og en Piil han greb, og skjöndt han er blind,
Paa den sorte Tavle ridsed han ind:
"Idag var Coursen *al pari*."

Kronberg.

Ubenhavner! reis dig op
af den Morgensøvn, den tunge,
Kæns de første Svaler sjunge
Kætersang fra Redens Top.
Gnid dit Øie, ryst din Krop,
Kast din Hue hen i Krogen,
For at vise, du er vaagen.
Speil igjennem klare Ruder,
Hvilket Veirlig dig bebuder
Solen under Morgentaagen.

Tag saa Hat og Støvler paa,
Tag i Haanden Vandringsstaven.
Ikke dog til Dyrchaven,
Som sædvanlig, skal du gaae;
Hvad du forhen ikke soae,
Kun fordi din Tanke blunder,
Mangen Skjönhed, lig et Under
Voxet op af Øen her,
Vinker dig og er dig nær,
Mens dig Verden det misunder.

Muligt er du slig en Nar,
At, hvad Andersen fortæller

VIEW OF LONDON FROM THE TOWER OF LONDON

Engraved by J. G. Kneller

10.

Kronborg.

jöbenhavner! reis dig op
Af din Morgensövn, den tunge,
Mens de förste Svaler sjunge
Vækkersang fra Redens Top.
Gnid dit Öie, ryst din Krop,
Kast din Hue hen i Krogen,
For at vise, du er vaagen.
Speid igjennem klare Ruder,
Hvilket Veirlig dig bebuder
Solen under Morgentaagen.

Tag saa Hat og Stövler paa,
Tag i Haanden Vandringsstaven.
Ikke dog til Dyrehaven,
Som sædvanlig, skal du gaae;
Hvad du forhen ikke saae,
Kun fordi din Tanke blunder,
Mangen Skjönhed, lig et Under
Voxet op af Öen her,
Vinker dig og er dig nær,
Mens dig Verden det misunder.

Muligt er du slig en Nar,
At, hvad Andersen fortæller

Om de skjönnne Dardaneller
I sin tyrkiske Bazar,
Du med Undren grebet har,
Mens du, tung af Inertie,
Gik vort eget Sund forbi,
Som ei mindre Blikket fryder,
Og hvor ingen Klage lyder
Fra det miskjendte Genie.

Gak til Nordens Dardaneller,
Bedste Pryd for Herthas Ö!
Kattegat med Östersö
Her i samlet Bølge vælder.
Vidtbereiste Mand fortæller
Om det Syn, som her han saae;
Ei ved Mälarns Bølger smaa,
Lissabon, den wienske Prater,
Napolis Amphitheater
Han et bedre kunde faae.

See den stærke Nordenvind
Tusind Master frem at fyge;
See dem alle Flaget stryge
For den höie Borgetind,
Som med stolt, alvorligt Sind
Kneiser fra sin tunge Skandse,
Hvorom lette Bølger dandse;
Det er Sundets Dronning stor,
Om hvis Throne Nymphers Chor
Slynger hvide Blomsterkrandse.

Herfra seer du *Hveens* Land,
Af en trofast Himmel favnet,
Som endnu bevarer Navnet
Af den vidtberönte Mand,
Jaget fra sin Födestrand.
Hist fra *Rungsted* Hilsen bringer
Aftnens Vind paa sagte Vinger,
Hvisker dig en Gjenlyd af
Sangen om sortladne Hav,
Som fra brystne Harpe klinger.

Ewalds Höi er sat i Syd,
Og mod Nord er *Odins Höi*;
Bragi mellem begge flöi,
Balder kom ved Strængens Lyd,
Hother fulgte med sit Spyd,
Græd med Nanna Jordens Fangers
Bittre Taare, Sorgs og Angers.
End i Qveld bestandig vanker
Balder mellem begge Banker,
Fra sin Faders til sin Sangers.

Har i Vest sig Solen lagt,
Hör i Luften Stemmer surre,
Hör, i selsom Klang fra *Gurre*,
Valdemars den vilde Jagt.
Men om Dagen hvilken Pragt!
Helsingborg saa nær du skuer,
Kullen staaer saa mörk og truer
Ad vor Kyst, som ad en Dväerg,

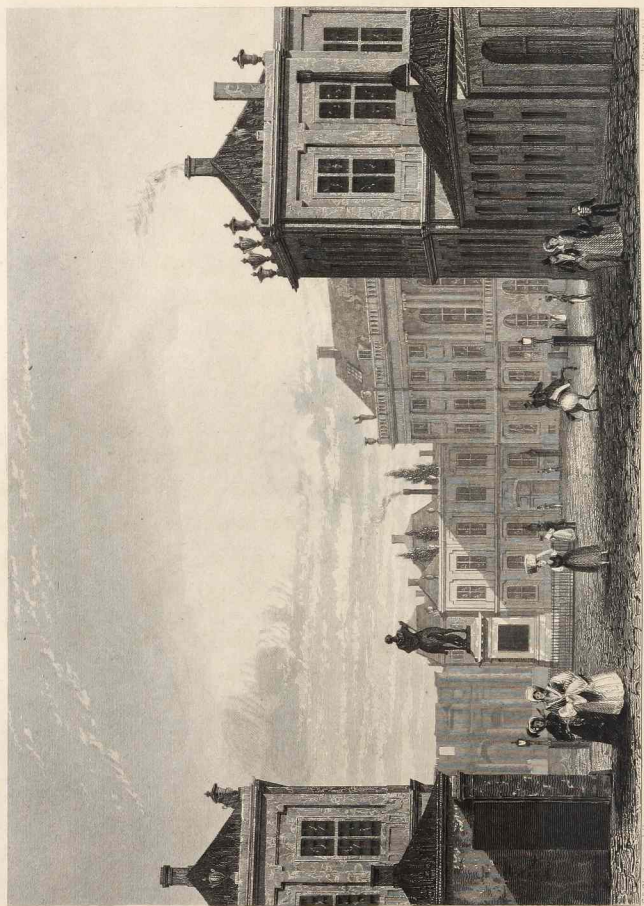
Men for *Kronborg*, Kunstens Bjerg,
Selv den ikke mindre gruer.

Dog, med slige Tanker væk!
Over Öresundet glider
Venligt Blik fra begge Sider,
Lyner ei med Död og Skræk.
Det er Nutids bedste Træk:
Sundet blev en Flydebro,
Ved hvis Ender Brödre boe;
Snart, i Forbund mellem Riger,
Op af Bölgen Kronborg stiger
Som et Værn for begge to.

Kjöbenhavn! tro dog ikke,
Jeg har glemt din Heltestamme,
Men jeg mindes med det Samme,
At foruden Mad og Drikke
Kan en Helt sig aldrig skikke.
Gak til *Helsingöer* i Qveld,
Lad hos *Briggs* dig styrkes vel
Ved hans Bord, hans Viin den blanke,
Og vær smigret ved den Tanke:
Danmark har et godt Hotel.

KONGENS PALAIS - LE PALAIS DU ROI.

Alex. H. King del. et G. Schlegel sculp.

11.

Kongens Palais.

Her du skuer det Centrum, hvorom det Hele sig dreier,
Her er *Kongens Palais, eller Amalias Borg.*

Saae du alle de Bønner, Forhaabninger, Ønsker og Klager,
Som omcirkle det Sted, neppe da Stedet du saae;

Snart som flagrende Sylfer, og snart som klavrende Nisser,
Snart som sværmende Myg, vilde de skjule dets Muur.

Glød dig, at ikke du seer den hele forvirrede Skare,

At, som din Fod, saa dit Blik rækker til Kongens Palais.

O! men Kongen dem seer, de tidt forjage ham Søvnen,

Naar for hans Öie de staae, staae for hans prøvende Sjæl.

Men ved Stjernernes Lys i Kongernes søvnløse Nætter

Spirer, som Natviol, Folkets drømmende Tak.

SCOTT'S PALACE, WASHINGTON, D.C.

By the artist of the original.

11.
Kongens Palais.

Her du skuer det Centrum, hvorom det Hele sig dreier,
Her er *Kongens Palais*, atter *Amalias Borg*.
Saae du alle de Bønner, Forhaabninger, Önsker og Klager,
Som omcirkle det Sted, neppe da Stedet du saae;
Snart som flagrende Sylfer, og snart som klavrende Nisser,
Snart som sværmende Myg, vilde de skjule dets Muur.
Glæd dig, at ikke du seer den hele forvirrede Skare,
At, som din Fod, saa dit Blik rækker til Kongens Palais.
O! men Kongen dem seer, de tidt forjage ham Sönnen,
Naar for hans Öie de staae, staae for hans prøvende Sjæl.
Men ved Stjernernes Lys i Kongernes sövnlöse Nætter
Spirer, som Natviol, Folkenes drömmende Tak.

12.

Rosenborg.

En Monolog.

Slottet taler.

Her staaer jeg gamle Kæmpe fra Fjerde Christians Tid,
Og skued gjennem Secler snart Himlen mørk, snart blid.
Hvor mangen sær Omskiftning var jeg dog Vidne til!
Meget kan jeg fortælle, naar man mig spørge vil.

Med Stolthed jeg min Ungdom for Tanken seer at staae,
Hver Dag jeg skued Fester, bar Lys i hver en Vraa.
Hvad nu mig vil belyse, — ja, nok maa jeg mig skamme —
Det er den Nar, den Figaro, med sin bengalske Flamme.

Orangetræer foran min sydvestlige Façade
Tilforn mig sendte Duften fra fine Blomsterblade;
Til Exerceerplads blev min Orangelund changeert,
Drivhuset til et Huus, hvor der bliver exerceert.

For hver en Blomst, som fryded mit kongelige Sind,
Da fik jeg til Erstatning et garvet Kalveskind,
Og ved dets Öredöven jeg skued ofte nok
En frifödt Mand at garves med Sabel eller Stok.

THE CITY OF NEW YORK
AS APPEARED IN 1800
FROM THE WEST
BY J. B. COOPER
1848

ENERGIZET

12.

Rosenborg.

En Monolog.

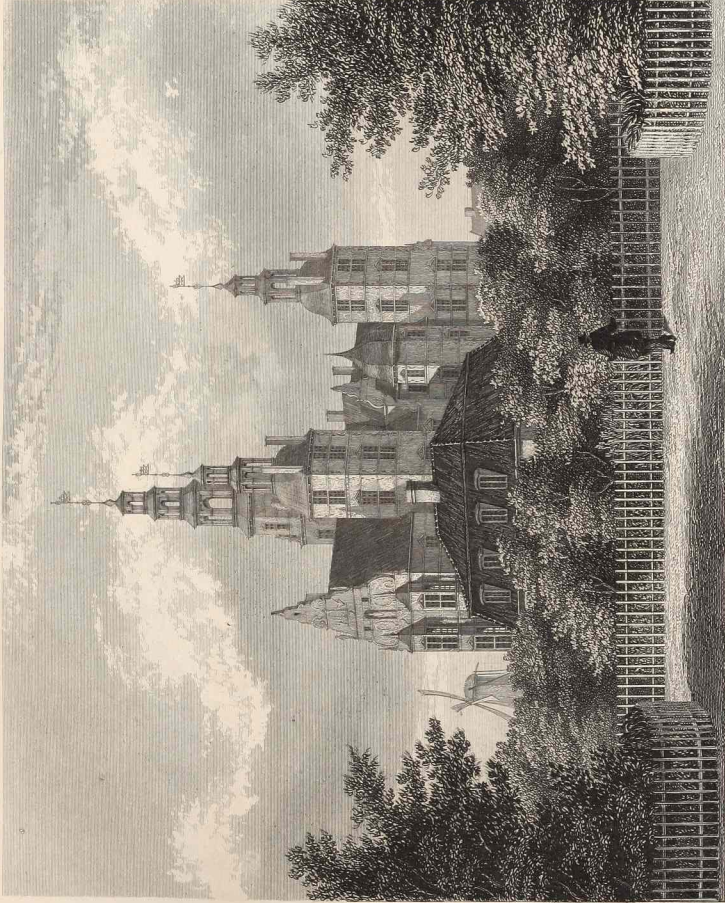
Slottet taler.

Her staaer jeg gamle Kæmpe fra Fjerde Christians Tid,
Og skuee gjennem Secer snart Huden mørk, snart blid,
Hvor maangen ser Omskiftning var jeg dog Vidne til!
Mogt kan jeg fortælle, naar man mig spørge vil.

Sted Stæthed, jeg tan Engdem for Tanken seer at staae,
Hver Dag jeg skued Fester, var Lys i hver en Vraa.
Hvad nu mig vil behøve, — ja, nok man jeg mig skæmme —
Det er den Nar, den Figaro, med sin langskete Flannc.

Orangetræer foran min sydvestlige Faacde,
Tilfor mig sendte Duften fra sine Blomstestode;
Til Exerceerplads blev min Orangetræer choogeert,
Drivhuset til et Huus, hvor der bliver exerceert.

For hver en Blomst, som fryded sig kongelige Sind,
Da fik jeg til Erstatning et gærvet Kølreskind,
Og ved dets Oredöven jeg skued ofte nok
En frifödt Mand at garves med Sabel eller Stok.

J. C. K. 1840

J. C. K. 1840

ROSENBERG SLOTT - CHATEAU DE ROSENBERG.

Chateau de Rosenborg Copenhagen

KNEBELTITEL

Ugjerne seer jeg Pladsen, hvor Stok og Sabel brak,
Hvor *Roat* gik til Spiret og Vovehalsen knak.
Med Afsky tidt mit Öie sig vendte fra Sydvest,
Men i sydöstlig Retning der huer det mig bedst.

Der seer jeg rig Erstatning for hvad mig ærgred hist:
Jeg seer de gamle Lindetræer med unge Löv paa Qvist;
Vi have fælleds Fader, den danske Patriark,
Hvis Navnetræk usynligt er præget i deres Bark.

Hos mig det stander synligt, i Stenen hugget ind,
Men Træerne det hviske hörligt i Aftnens Vind;
Vor fælleds Fader drog sit sidste Suk i min Favn,
Mine Brödre hviske gjerne hans elskelige Navn.

I Skyggen af de Stammer, som ere Fortids Tolk,
Seer jeg ret med Velbehag de fordringsløse Folk,
Som efter Dagens Arbeid i revne Gange gaae,
Glade, naar Blomsten dufter, og Himlen kun er blaa.

Velsignelsen jeg skjænker til den beskedne Lyst,
Velsignelsen til hvert et blottet Moderbryst,
Velsignelsen til hver af de diende Smaa,
Og til hver en hyret Amme, som trolig passer paa.

Og som jeg gjerne skuer, hvad gjerne skues vil,
Lukker jeg for Adskilligt Öiet villig til.
Du forelskede Par, som til dunkle Skygge flyer,
Jeg seer ei og röber ikke dit Elskovs-Eventyr.

Ved Dryaders Fortrolighed kan Meget passere;
 Jeg tænker da: Lad gaae! hvad er det saa Mere?
 Desuden er det godt, at under Green og Blad
 Hjerter kunne mødes, der i Stuen skilles ad.

Du stakkels Borgerpige, som sidder i din Krog
 Ved Rokken, og maa skjule gesvindt din Morskabsbog,
 Naar Moder eller Grandmama i Kamret træder ind,
 For at mærke sig, hvor vidt du er kommen med dit Spind;

Og du, som til Brodering anvender al din Tid,
 Og tjener tyve Skilling ved otte Dages Flid:
 Naar Skumringen er indtraadt, og du har syet dig blind,
 Kom hid: mit Grønne qvæger dit Öie som dit Sind.

Og ved Dryaders Bistand kan Meget passere;
 Men jeg tænker: Lad gaae! hvad er det saa Mere?
 Din Ven, som maa dig undflye, hvor du med Andre boer,
 Dig möder under Lövet, og Armen om dig snoer.

Her staaer jeg gamle Kæmpe fra Fjerde Christians Tid,
 Og skued gennem Secler Menneskenes Id.
 Meget, som Ingen aner, var jeg Vidne til,
 Jeg fortælle kan om Meget, om Meget jeg tie vil.

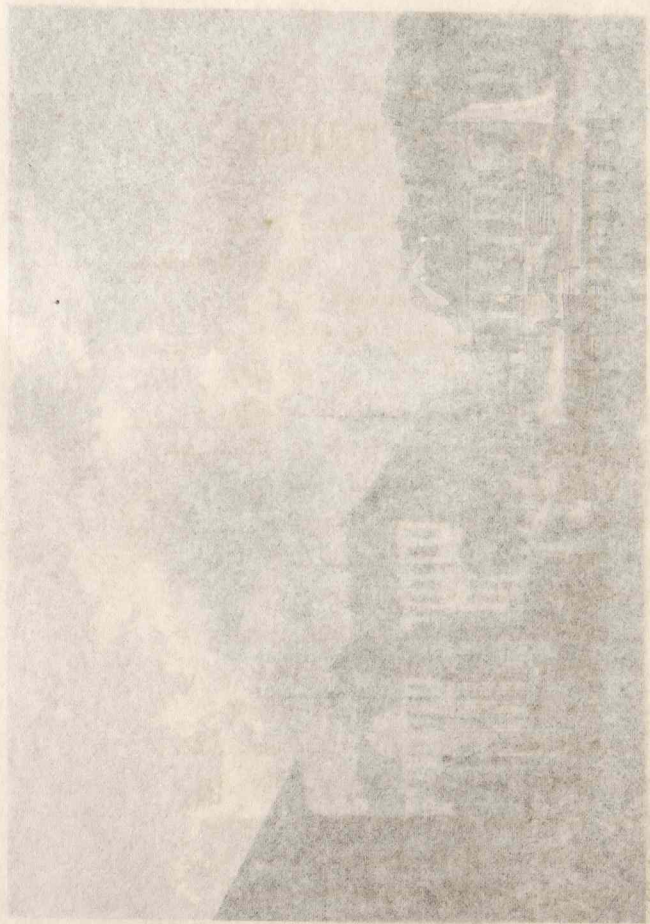

TOLBODDEN - LA DOUANE.

Cher-Hilf, Bang & Sels a Copenhagen.

1850

The Old Church in Cambridge

1850

13.

Kjöbenhavns Toldbod.

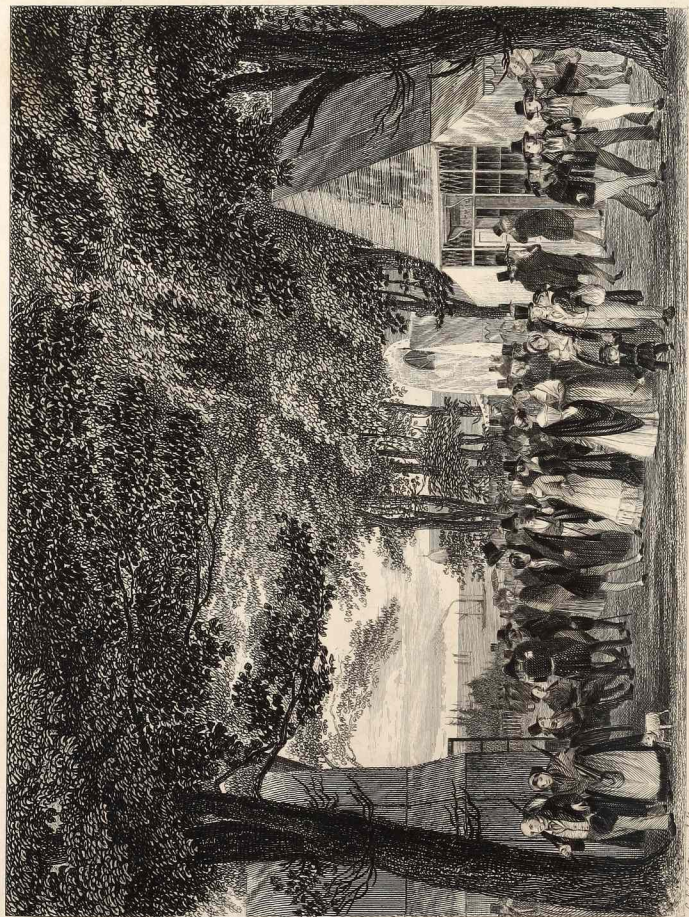

Uld, o Musa, hened, kald Choriamberne,
Skjøndt nu Digterens Flugt gaaer til vor Toldbod kun.
Vist ei vredes du vil, at et prosaisk Stof
Rhythmisk hæve sig tør, flagre fra Strængene;
Selv jeg valgte det ei, Penselen gav mig det.
Dog du, Gode, min Haand över i Citherspil,
Hvergang Hun, som sit Haar fletter til enkelt Lok,
Siger: Husk, at jeg selv hörer til Guderne.
Saadan hver en forsøgt Mester i Toneleg,
Hvilket Thema man vil, frit varierer det;
"Petersilie grün" eller et Vægtters
Formes under hans Haand villigt som Arien.
Skjalden prøver sig og, skaber som Virtuos
Selv det flygtige Stof, hvilket man giver ham.
Her besynger han ei Det, som vel Mængdens Blik
Först sig mærker: den Bro, Skibene holdes fra,
Hvergang Eskildsens Baad tvinger en Passaageer
Til et "Gid jeg var Hest" skinsyg at ønske sig.
Ei besynger han her Plagen med Pas-Control,
Ei tilreisende Möes Gysen for Tolderen.

Ei til saadanne Ting kræves mit Versemaal.
Men hiin selsomme Tact, Bölgen sig vugger i,
Naar den, kraftigen brudt, svækket fordeler sig,
Laaner selv af et kort asclepiadisk Vers
Först begyndende Kraft, siden Afmægtighed.
Lokker Klengen dig ei ud paa det Dybeste?
Her sig strækker en Bro længer og længere,
Til Brasiliens Kyst eller til Indiens.
Dog, dit Maal er maaskee sat noget nærmere,
Muligt vil du med Damp gaae til Charlottenlund.
Vel! saa følger jeg dig gjerne paa Lystighed,
Indtil Tummel og Stöv gjöre dig kjed deraf.
Da först söges det blidt hvilende Sorgenfri,
Hvor melodisk i Qveld flöiter en Nattergal.

L. Dreyer sculp.

L. F. Christiani del.

TELTENE I CHARLOTTENLUND - LES TENTES À CHARLOTTENLUND.

Che. H. Dreyer & fils à Copenhague.

ENEBEFFETTI GET

14.

Charlottenlund.

En Skovscene.

Hjertens.

Kan Dette kaldes i Skoven gaac?
 Er sig en Promenade,
 Skjændt fævet af Grønt og under det Blaae,
 Vel Andet end Østergade?

Østergade nok saa nemt
 Bliver paa Landet flyttet,
 Intet af Inventariet glemt,
 Allene Localet byttet.

Hver en Driver, som pleier hist
 Daglig at paradere,
 Sees igjen under grønne Qvist
 Med Stokken at manoevrere.

En Dame, saa dukketam,
 Sees ogsaa paa Gaden at trine,
 Som i Skoven dobbelt stram,
 Med den saa Snørlivspine.

L. J. (A. 1800) 200

LE MANOIR DE CHARTREUX, EN NORMANDE, À CHARTREUX, DÉPARTEMENT DE LA SEINE-ET-OISE.

Par M. de la Roche, 1811.

EST. 1811.

14.

Charlottenlund.

En Skovscene.

Digteren.

Saa Dette kaldes i Skoven gaae?

Er slig en Promenade,
Skjönt favnet af Grönt og under det Blaae,
Vel Andet end Östergade?

Östergade nok saa nemt
Bliver paa Landet flyttet,
Intet af Inventariet glemt,
Allene Localet byttet.

Hver en Driver, som pleier hist
Daglig at paradere,
Sees igjen under grønne Qvist
Med Stokken at manoevrere.

Hver en Dame, saa dukketam,
Som sees paa Gaden at trine,
Möder i Skoven dobbelt stram,
Og sukker sin Snörlivspine.

For en enkelt Time, maaskee for to,
Lad os betragte det sammen.
Det former sig dog til et smukt Tableau
For Enhver, som er udenfor Rammen.

Du siger, i Vrimlen man blande sig bör,
For at skue dens enkelte Dele;
Jeg troer, man bliver i Hovedet ör,
Naar man ei staaer over det Hele.

I Afstand bör Betragteren staae,
Paa et Standpunkt udenfor Vrimlen;
Da vil han först Effecten forstaae
Af et Publicum, Skoven og Himlen.

Men siden du vil, lad os nærmere gaae;
Den store Masse da sikkert
Löser sig op i Atomer smaa,
Som en Taageplet i en Kikkert.

Smaa Fragmenter af den store Sum
Vil Synet forbi os före,
Og enkelte Lyd af Massens Brum
Drage forbi vort Öre.

Med det Samme synger dog Finken glad,
Lærken qviddrer foroven,
Luften suser i Bögens Blad,
Gjögen kukker i Skoven.

Det Hele danner en broget Contrast,
Danner det Pittoreske
Min Ven! du lægge mig ikke til Last,
At jeg taler for min Æske.

En Digter værner sig gjerne til
Æsthetiske Categorier.
Vær rolig! Jeg veed det, nyde du vil,
Jeg Reflexionen fortier.

En Herre.

Deres Dom jeg gjerne vide vil
Om det sidste nye Stykke.

En anden Herre.

Jeg suspenderer min Dom, indtil
Forfatteren lader det trykke.

Den første.

Saa siig om Tragedien Deres Dom,
Om den, som i Trykken er kommen.

Den anden.

Saalænge den ei paa Scenen kom,
Suspenderer jeg Dommen.

En Dame.

Der gaaer den velsignede stærke Mand,
Hver Slagters pünlige Smerte!
O hvilken Nöd, at det ikke gaaer an
At trykke ham til mit Hjerte!

En anden Dame.

Forsigtig, Jette! De Folk, som der gaae,
Kan høre, hvad du taler.

Den første.

Vi stakkels Piger skjule maae
Vor Sværmen for Idealer.

En Herre.

Ei sandt? jeg er klædt som den fineste Mand?

En anden Herre.

Fortræffeligt sidder din Kjole.

Den første.

Ja vist, paa min Skrædder stole jeg kan.

Den anden.

Og din Skrædder paa dig kan stole.

En Dame.

Som sagt, jeg finder det Stykke for frit.

En Herre.

Men De saae jo ken det danske.
Jeg vædder, De blev Deres Mening qvit,
Hvis De saae det hos de Franske.

Damen.

Ja, paa Fransk vel glider det meer beqvemt,
Det Sprog er glat som en Salve.

Herren.

Og det Værste selv er neppe slemt,
Naar man kun forstaaer det Halve.

Vaffelbageren.

Kommer ind til mig! I min Boutik
 Serveres varme Vafler;
 Man dem spiser af Haanden, det er Skik,
 Man sparer Kniv og Gaffer.

Trop.

Saa giv mig nogle til mine Smaa,
 Men varme maae de være.

Vaffelbageren.

O store Mand! nu skal De faae;
 O hvilken udsögt Ære!

Trop.

Mine Börn ei finde dem fede nok,
 De behöve desuden flere.

Vaffelbageren.

Hvad de Smaa behöve, for enkelt Kok
 Umuligt er at præstere.

Gjögen.

Kukkuk! Kukkuk under Skovens Hal!
 Er her Ingen, som vil erfare,
 Hvor lang Tid end han leve skal?
 Sandfærdigt vil jeg svare.

En Litteratus.

Nu vel, jeg Længden spørger dig om
Af mit Liv i Litteraturen.

Gjøgen.

Du dødfødt jo til Verden kom,
Dit Spørgsmaal er mod Naturen.

En Flok Skoledrenge.

Vi kom herud i Omnibus,
Mens vi fik Cigarernes Patte.
Afveien, Folk, for den vordende Rus!
I maae lære hans Værd at skatte.

Vi danne den Stamme, som evig skal staae,
Besjælet af Guddomsflammen.
En Stamme kan ei afveien gaae,
Derfor afveien for Stammen!

Er Artium endt, saa bliver et Blad
Af Stammen produceret.
Det er det Samme som Doctorgrad,
Saa er man habiliteret.

En Journalist.

O Danmarks Ungdom! mit sidste Haab!
Hører du Klokkernes Klemten?
Fornemmer du hele Nationens Raab
I mit Nummer To hundred og femten?

Lehmann har svigtet den gode Sag,
 Og hjælper ei du til Seier,
 Da kommer det snarlig for en Dag,
 At jeg er den sidste Plebeier.

Betragt vort Land, det er fladt som faa,
 Det mangler aldeles Bjerge;
 Vor Natur ikke vil, her være maa
 Forskjel paa Kæmper og Dværge.

Hver höiere Væxt til vanligt Maal
 At forkortes vi strengt befale;
 Hvert Hoved saa höit som et Hoved af Kaal,
 Det gjælder for det Normale.

I Krogen bort dine Böger kast!

Flokken.

O ja! det længes jeg efter.

Journalisten.

Saa nivellere vi Löst og Fast.

Flokken.

O ja! med forenede Kræfter.

Industrielle.

For Pokker! Jeg hörer, Autoritet
 Er Lehmann ikke mere.
 Nu frygter jeg for, vi blive Beet
 Med de Varer, vi fabrikere.

Med Lehmanns Kager hvordan staaer det til?
 Hvordan med Lehmanns Kanaster?
 Snart Kunden, som jeg dem byde vil,
 Mig dem i Hovedet kaster.

Saa nylig man spændte hans Heste fra,
 Og lod ham paa Skilten male;
 Hvor kunde jeg troe, der var Fare da
 For det fuselfri Nationale?

Velan, fra Varerne tage jeg maa
 Hans Billed bort, for at sætte
 Balthazar Christensens Ansigt paa;
 Jeg veed nok, han er den Rette.

En Bonde.

Hop heisa! hop heisa! Dudeldumdei!
 Kommer hid og hörer min Bue!
 Politik i Skoven det passer ei,
 Saa lidet monne det due.

Jeg spiller kun for den nærværende Stund,
 Og vil man om Fremtiden spørge,
 Kun det eneste Svar giver min Mund:
 Jeg lader Fiolen sørge.

See, det er min Politik, saa sandt
Som Solen og Maanen vandre;
Og spiller jeg og lidt falsk iblandt,
Saa gjör jeg kun som de Andre.

Fuglenes Chor.

Vi synge, tiltrods for Mængdens Pjat;
Og vil den for meget stöie,
Da flygte vi til det stille Krat,
Og den stille Vandrer fornöie.

Og finder Hoben, vor Sang er slet,
Da synge vi den kun atter;
Til sidst man finder den ganske net,
Naar man lytter og ikke pjatter.

En Oxe.

Nei, hör til den uforskammede Flok,
Som pukker paa sine Sange!
Jeg staaer her töiret, det veed den nok,
Ellers jeg vilde den stange.

I sin Flugt den seer paa mig som en Visk,
Hvem ei Vingen af Skuldren voxer;
Men gives der ikke flyvende Fisk?
Hvorfor ei da flyvende Oxe?

En Landskabsmaler.

Hör, Oxen bröler! Slig landlig Lyd
 Til Taarer Mangen rörer;
 Dog er det maaskee Maleriets Dyd,
 At man seer den, men ikke den hörer.

En Herre.

Siig, Hulde, hvad jeg Dem byde maa.

En Dame.

Min Herre! læs i mit Öie!

Herren.

I det ene jeg seer Chocolate staae,
 I det andet.... jeg veed ikke nöie....

Dog jo! et Smil, som skjelsk mig spaaer,
 At min Stræben sig för tillade....

Damen.

Nei, Gud bevar os! I det andet staaer
 En anden Kop Chocolate.

En Sangerinde.

Enhver, som finder min Stemme raa,
 Kan ved min Skjönhed fornöies,
 Og finder han Skjönheden ligesaa,
 Vil Stemmens Værdi forhöies.

I pene Herrer! paa flygtig Gang
I bör ikke forbi mig ile.
Kommer hid, kommer hid for at see min Sang,
Kommer hid for at höre mig smile!

Jeg finder mig i, hvordan det gaaer,
Og siger man, at jeg hverken
Har Skjönhed eller Talent, saa faaer
Jeg dog Noget paa min Tallerken.

En Herre.

Musiken toner! Du Söde, kom,
O kom til Skovlöberhuset!
Saa svinger jeg dig i Dandsen om,
Af min Kjærlighed vildt beruset.

Hans Kjæreste.

En Beruset falder i Dandsen omkuld,
Og strax en Klods man ham kalder.
Men lad gaae! jeg svoer at være dig huld,
Og med dig jeg staaer eller falder.

Chor af Publicum.

O hvilken Nydelse! hvilken Dag!
Det kalder man sig fornöie!
Som reen Profit for mit Syn og min Smag,
Har jeg Snavs i min Mund og mit Öie.

Digteren.

Endnu er Tummelen ei forbi,
 Der er længe, til Mængden sig fjerner.
 Saa vandre vi nu til Sorgenfri
 Ved Glimt af tidlige Stjerner.

Stjernehimlen.

Jeg ruller mig om min faste Pol,
 Og bliver stedse den samme.
 I Vest nu synker den matte Sol,
 Saa begynder i Öst min Flamme.

Endnu jeg selv kun glimter svagt,
 Mine störste Lys kun tindre
 Som Forbud om den kommende Pragt,
 Naar jeg tænder de tallöse mindre.

Gud veed, for hvem jeg smykker mig saa,
 Der er Ingen, som mig betragter;
 Alt Andet gaaer man og gaber paa,
 Men paa mig saa lidet man agter.

Paa Maaneskinnet man giver Agt,
 For Karretens Lygter at spare,
 Men paa Stjernehimlens unyttige Pragt
 Lidet man tager vare.

Naar Sværmen er draget i Staden ind,
Sit forskende Blik den sender
Til Hovedvagts-Uhrets rødlige Skin,
Hvor en Lampe bag Skiven brænder.

Paa det evige Uhr den aldrig seer,
Som den evige Tid os tyder,
Fra hvis Røst ei Time blot og Qvarteer,
Men Aartusinders Klokke lyder.

Mængden kravler i Blindhed om
Mellem lave, smaalige Sysler;
Min ustandsede Gang er Tidens Dom
Over Hver, som pusler og nysler.

Men du, som ønsker i Fred at boe,
Uforstyrret af planløs Iver,
Hæv dig til mig, og prøv den Ro,
Som min rolige Rhythmus giver.

Og er du dövet af Mængdens Raab,
Af de Stemmer, som huje, som skrige,
Saa bad dig og styrk dig ved kjölig Daab
I det stille Hav i mit Rige.

Mine Stjerner tie paa deres Gang,
Ei höres Lyd eller Stemmer;
Kun Tanken sporer en stille Sang,
Som Öret ikke fornemmer.

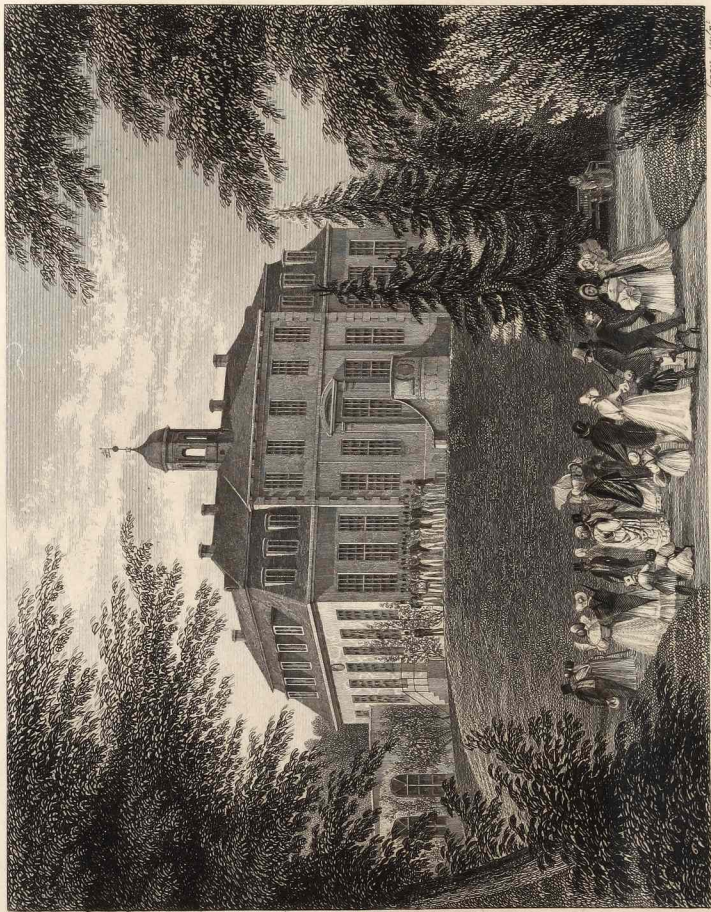
Hos mig du lever et Liv, som svandt,
Du lever med Guder og Helte,
Hvis forklarede Skikkelser Sagnet bandt
Til mit brede, funklende Belte.

Her Fablens Konger og Dronninger staae,
Med dens Udyr, Drager og Slanger,
Hvis Navne lød fra den oldtidsgraae
Totusindaarige Sanger.

O Menneskebörn, som foragte min Skat!
Eders Amme jeg er, tör jeg mene:
Jeg fortæller jer Eventyr hver Nat,
Og I sove derved som Stene.

SORGHÉRIE SLOT - CHÂTEAU DE SORGHÉRIE.

Chez M. L. Beyer et fils à Coppenhague.

15.

Sorgenfri.

Her er et Selskab promenerer,
Men med mindre Støi;
Hvad ved Sigtet Vagten mærker
Ved dets ene Fløi.
O! men Skoven har og stille Skygger,
Hvor en taus Betragtning gjerne boer,
Hvor en blomstrende Natur betrygger
Mangt et eensomt Spor.

Ubemærkt af Mængdens Forskerøie,
I sin Ungdomslund
Over disse Dale, disse Høie
Vandrer ofte *Hun*,
Som om Issen Dronningkronen hører,
Men i Hjertet barnlig Udnytted;
Her sin fromme Kjerlighed hun nærer
I Naturens Fred.

• SOUVENIR DES BARRIÈRES DE KOBLENZ.

Photographie de M. Schmitt.

15.

Sorgenfri.

gsaar her et Selskab promenerer,
 Men med mindre Støi;
 Hist ved Slottet Vagten musicerer,
 Ved dets ene Fløi.
 O! men Skoven har og stille Skygger;
 Hvor en taus Betragtning gjerne boer,
 Hvor en blomstrende Natur betrygger
 Mangt et eensomt Spor.

Ubemærkt af Mængdens Forskerøie,
 I sin Ungdomslund
 Over disse Dale, disse Höie
 Vandrer ofte *Hun*,
 Som om Issen Dronningkronen bærer,
 Men i Hjertet barnlig Ydmyghed;
 Her sin fromme Kjærlighed hun nærer
 I Naturens Fred.

Ja, hvad denne Skov i Løndom taler :
Aftenvindens Vift,
Nattergalens Slag, naar Solen daler,
Skyens Purpurskrift,
Ordet, som i Aftenklokken lyder,
Mens en eenlig Stjerne staaer i Öst, —
Hun forstaaer det rige Sprog, hun tyder
Hver en dunkel Röst.

Her hun ved *Naturen* har erfaret,
I den stille Qveld,
Kunstens Ideal, som aabenbaret
Blev for Rafael:
Tidt i Aftenröden stod en Engel,
Barnlig skjön, med Smil af salig Aand,
Og med Fredens Bud, en Liljestengel,
I sin Liljehaand.

Og den Samme skuer hun herefter
I de mange Smaa,
Ved hvis Vugge Fattigdommen hæfter,
Som forladte gaee;
Og mod Klyngen Armene hun breder,
Dem, som skabtes til en Konges Favn:
"Kommer hid! En Moder jeg for eder
Er i Herrens Navn."

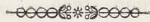
Lykkelige Smaa, som hun beskærmer!
Eders Barnlighed
Aner ei Velsignelsen, der nærmer
Sig i hendes Fjed.
Först med Tiden, naar I blive store,
Vil I tænke: Gid vi vare smaa!
Gid os end den Stjerne kunde spore,
Som vor Barndom saae!

Men da staaer den, ak! saa höit paa Himlen;
Tiden er forbi,
Dengang ned den steg til jer i Vrimlen,
Og nu længes I.
Fjern og pragtfuld Öiet nu den blender,
Mens den vandrer ad sin Bane hen,
Og forgjæves rækkes eders Hænder
Atter efter den.

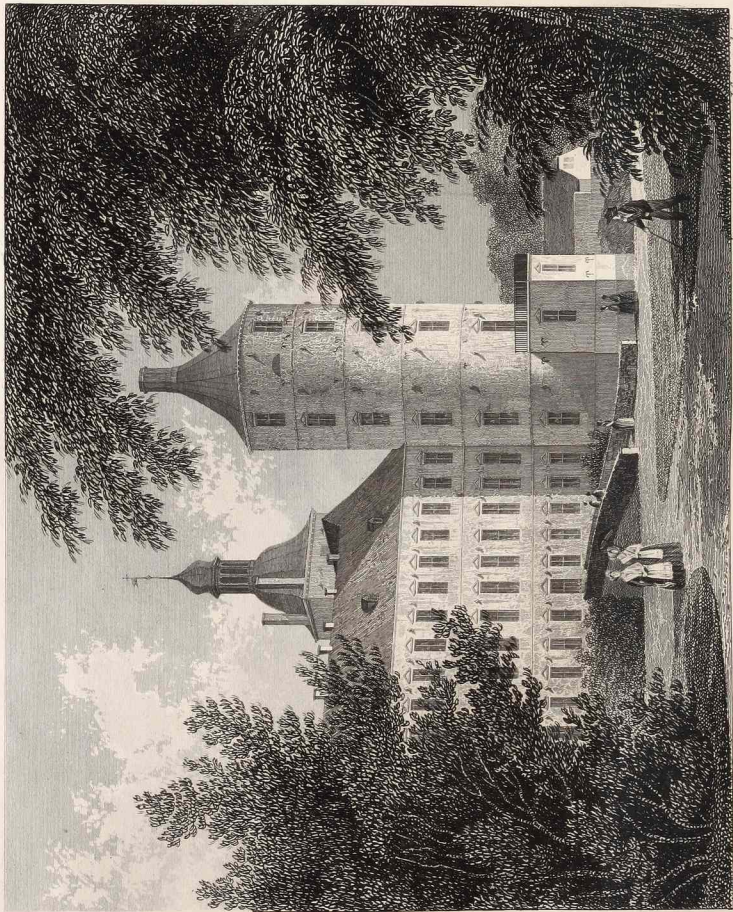
Ja, hvis end som Börn I kunde blive,
Skulde Stjernen staae
Jer saa nær som för, og atter give
Lys i eders Vraa.
Men hin Salige fra Fabeltiden,
Han, som sad til Gjæst ved Guders Bord,
Fandt sig fra sin Himmel udstödt siden
Paa den mørke Jord.

Barnet seer ei Kronens Ring i Glandsen,
Som om Issen staaer,
Seer kun Skjönhed bære Herskerkrandsen
Paa sit gyldne Haar.
Dog, hvad ei den Spæde kunde sande,
Fattes vil af Den, som bliver stor:
At en Krone hørte til den Pande,
Hvorpaa Höihed boer.

Stille Lund med dine dunkle Skygger!
Vindens Pust i Qveld!
Lille Sangfugl, som i Busken bygger!
Klare Kildevæld!
Vækker ofte med de milde Stemmer
Gjenklangstenen i et ædelt Bryst,
Naar *Amalia* hos jer fornemmer
Kjærlighedens Röst!

VALLØE KLOSTER - LE COUVENT DE VALLØE.

Chez M. A. Bing & fils à Copenhague.

16.
Vallø-Kloster,

eller:

En ung Piges Betenkeligheder.

Vallø-Kloster

Der vil hun døe,

Min kjære Møster,

Den bedagede Mø.

Paa Jorden giftet

Hun ikke blev,

Derfor i Stifet

Hun ind sig skrev.

Vel er der deilig

I Skov og Slot,

Man hoer beleiligt,

Man lever godt.

Jeg var hos Møster

Kjergangen Aar,

Det hele Kloster

Før mit Øie staaer.

VALLON KLOSTER - EN DEVENT DE VALLEIE.

Ans. d. 1800. d. 1800.

1800

16.

Vallö-Kloster,

eller:

En ung Piges Betæneligheder.

Vallö-Kloster

Der vil hun döe,

Min kjære Moster,

Den bedagede Mö.

Paa Jorden giftet

Hun ikke blev,

Derfor i Stiftet

Hun ind sig skrev.

Vel er der deiligt

I Skov og Slot,

Man boer beleiligt,

Man lever godt.

Jeg var hos Moster

Forgangen Aar,

Det hele Kloster

For mit Öie staaer.

Jeg seer hver Snirkel
Og Taarnenes Par,
Det ene som en Cirkel
Rundhed har,
Det andet er kantet,
Ligner et Skuur,
Det er en fjantet
Architectur.

Men höist massive
De begge staae,
Og taust beskrive
Hvad för de saae,
Da Hjelm og Pandser
Dem blev tildeel
Hos Rosenkrandsen,
Hos Thott og Scheel.

Naar Peder Oxe
De nævne vil,
Jeg troer, at de voxer
Nogle Favne til,
At de sig strække
Stolte ved ham,
Hvis Fröer qvække
I den lille Dam.

Man sagtens leder
Om Mage til Sted,
Dog Betæneligheder
Jeg har derved.
Mig ogsaa min Fader
Indskrevet har, —
Det aldrig skader,
Den Sag er klar.

Men naar man tæller
Kun atten Aar,
Man venter heller
Paa bedre Kaar.
Og tænk nu Qvalen
Og tænk min Skræk,
Hvis Capitalen
Var kastet væk!

Da jeg Moster besøgte, —
Jeg veed ei ret —
Der var Noget, jeg søgte
Paa hver en Plet,
Men aldrig fandtes
For Savnet Raad,
Mens Længslen spandtes
Med lønlig Traad.

I Havens Gange
Under Lövets Tag
Löd Fuglesange
Ved Nat, ved Dag;
Det sused og det lufted
I gamle Traer,
Blomsterne dufted
I farvet Skjør.

Men Blomsterduften,
Det farvede Blad,
Suusning af Luften
Og Fuglens Qvad
I Grenes Klöfter
Paa beskygget Vei, —
Alt var som Löfter,
Der holdes ei.

Meget, jeg bekjender,
Man her kan faae;
Men hvis Hjertet brænder,
Hvad gjør man saa?
Kan med dets Crater
Man vel faae Bugt
Ved Deputater
Af Vildt og Frugt?

Til glade Miner
Mon det forslaaer,
At i to Terminer
Man Hævning faaer,
Naar Hævning af Barmen
Under Silken fiin
Ved Hjertevarmen
Er uden Termin?

Moster! jeg kommer
Paa Besög igjen,
Jeg vil til Sommer
Til Vallö hen
Og i Haven spadsere;
Men — gaær det an,
Maa du logere
Mig og min Mand.

17.

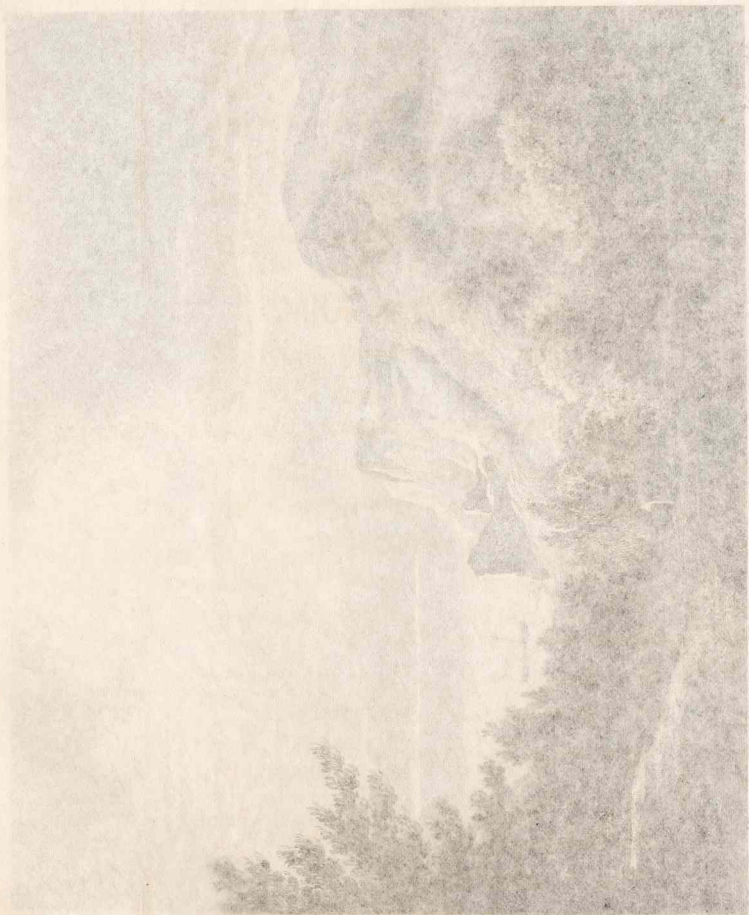
Möens Klint.

“**D**u hviler *Grön* med *Fane* sin,
 “Som trættede Hjort og rasken Hind.
 “Tak, Bonde, nu den gode Gud,
 “At du gaaer tryk af Havnen ud.”

Saadan i et gammelt Ruum det lyder,
 Hvis Mening en yngre Skjald nu tyder.
 Hiin *Grön* var Jæger, dertil Söhane,
 Hans deilige Hustru kaldtes *Fane*.

Og *Fane* gav, da hun end var *Mö*,
Möens Navn til den danske *Ö*,
 Som vender mod Havet sin høie Side,
 Den jomfrurene, den blendende hvide.

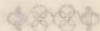
Le Tour du monde

LE DÉPART DE LA MONTAGNE - LES MONTAGNES DE FRANCE DE LA MONTAGNE.

Château de la Montagne

Le Tour du monde

PREMIERE PARTIE

15.

Möens Klint.

—

"Hun er en sød og en Fane sin,
 Som ender sig i den danske Bred,
 "Og Hovet, som det altid er,
 "At de altid tryk af Havnen ud."

Saadan i et gammelt Rim det lyder,
 Hvis Mening en yngre Skjald nu tyder,
 Hun *Grøn* var Jæger, dertil Søhane,
 Hans delige Hustru kaldtes *Fane*.

Og *Fane* gav, da hun end var Må,
Möens Navn til den danske Bred,
 Som vender mod Havet sin hvide Side,
 Den jomfruside, den blendende brude.

MÛENS KLINT - LES ROCIERS DE GRAIE DE MÛEN.

Ch. H. Børgel del. à Copenhague.

KNEBBERTTIGT

Og mellem Möens og Falsters Jord
Fik Vandet Navn af *Faneffjord*,
Og Kirken derved med sit røde Tag
Har samme Navn den Dag idag.

Men efter *Grön* har Bondens Mund
Benævnet det samme Vand *Grönsund*,
Og det Navn end gjælder i vore Tider
For Færgestedet paa begge Sider.

Ved *Frenderup* By, nær ved et Krat,
Vises en Grav, med Stene sat,
I Alenlængde hundred og halvfjerds,
For de To, som mindes i det gamle Vers.

Den vældige *Grön* har Navn af Jette,
Og fra Upsala regnes hans Æt medrette;
Thi kaldtes han længe paa Möens Land
Jetten af Upsal, en farlig Mand.

Under Navn af *Klintekonge* han gaaer,
Nær ved Klinten hans Voldsted staaer,
Og i fordums Tid ved Höstgildets Leg
Ham Bonden offred en Havreneg.

Han offred den störste, den, som var bedst;
Saa vented man, at den vilde Hest,
Hvorpaa han rundt i Landet red,
Ei trampede Sæden paa Marken ned.

Fra *Dronningestolen*, hvid som Snee,
Eller *Aborrebjerget*, kan man see,
Naar Luften er klar, til forskjellig Side
To andre Klinter af samme Kride.

Stevns er den ene, den staaer i Nord,
Den anden, i Syd, er *Rügens* Jord.
Om dem alle tre det Sagn man har,
At en eneste Klint tilforn de var.

Tre Klintekonger — saa Sagnet beretter —
Beherskede dem, tre Upsals-Jetter;
Men Landet blev, ved Kongernes Had,
I trende Parter splittet ad.

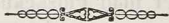
Nu skiltes de fra hinanden ved Söen,
Men Venskab blev mellem ham paa Möen
Og ham paa Stevns; foreente med Held
Sløge de Rügens Drot ihjel.

Og stedse bestaaer en Pagt ilön
Mellem Kongen paa Stevns og Möens *Grön*;
Som danske Brödre de föle sig Begge,
Og Armene mod hinanden strække.

Men han paa Rügen fra Vennemödet
Er udelukt, af de Andre dödet;
Han er död for *Danmark*, det vil det sige,
Nu hörer han til det romerske Rige.

Fra den nordiske Sagnkreds fjernet han blev,
Har glemt, hvorfra sig hans Herkomst skrev;
Deri bestaaer det, at han er död,
Thi forresten lider han ingen Nöd.

Men Möen stander som Danmarks Pryd,
Skipperens Lyst, Vandrerens Fryd,
Saa skinnende hvid som *Fane* skjön,
Om Issen krandsset af Jetten *Grön*.

18.
Valdemars Taarn
 i **Vordingborg.**

Paa Himlen et Uveir truer,
 Solen synker i Vest
 Og kaster de sidste Luer
 Paa Borgens den sidste Rest.

Den hilser Kongeborgen,
 Den farver Taarnets Tag,
 Den siger: "God Nat! Imorgen
 "Vorder det Atterdag."

Paa Taget Duerne kurre,
 Snart jager Högen dem bort,
 Da rider *fra Gurre til Borre*
 Konning Volmer i Natten sort.

Foran ham Uglerne drage
 Med selsomt varslende Sang,
 Om Spiret Sæde de tage,
 Hvor för Guldgaasen hang.

Da hörer man Pidskekalden
 Og Vrinsken og Hundeglam;
 Paa den sorteste Hest fra Stalden
 Rider den Herre gram.

VALENTIANS TAARN - TAARNEN EN VALLEIEN.

Ons H. J. Buijs de a. Groningen.

ENDEBTICET

18.

Valdemars Taarn

i Vordingborg.

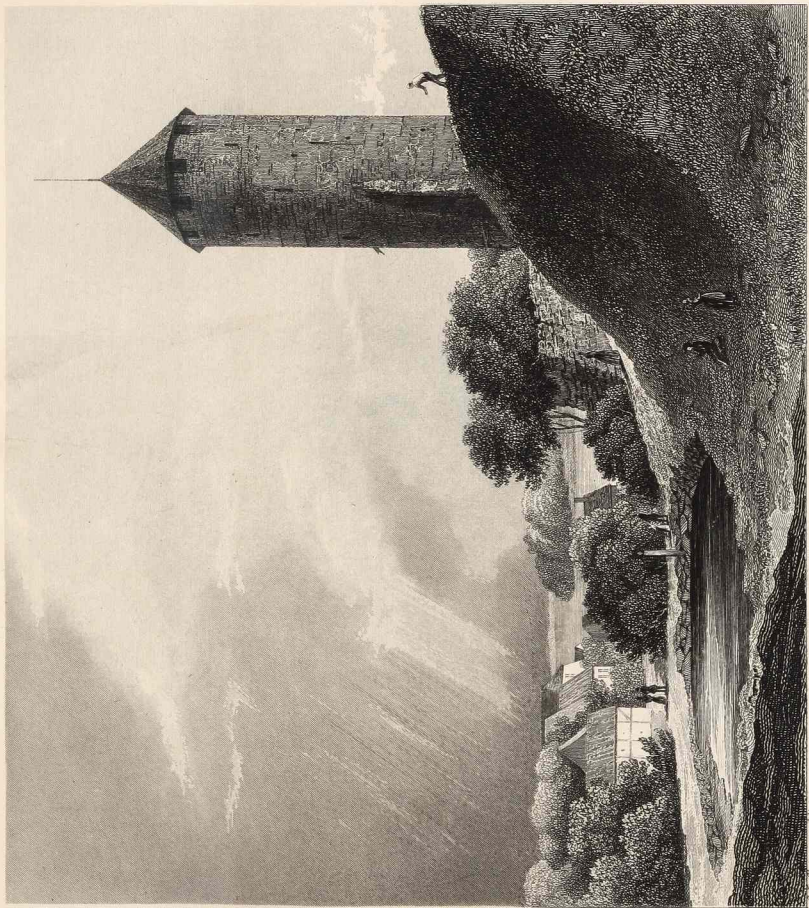
Paa Himlen et Uveir truer,
Solen synker i Vest
Og kaster de sidste Luer
Paa Borgens den sidste Rest.

Den hilser Kongeborgen,
Den farver Taarnets Tag,
Den siger: "God Nat! Imorgen
"Vander det Aftterdag."

Paa Taget Duene kuer,
Svart jager Høgen dem bort,
Da rider fra Gæste til Hæste
Koning Volmer i Natten sort.

Foran ham Uglerne dægg
Med selsomt vandelende bæg,
Om Spiret Sæde de tæge,
Hvor før Guldgæsen bæg.

Da hører man Pidskelmanden
Og Vrinsken og Hundeglam;
Paa den sorteste Hest fra Stalden
Rider den Herre gram.

L. J. Goussier del.

J. Bray sculp.

VALDEMARS TAARN - LA TOUR DE VALDEMAR.

Chez H. J. Daghels à Coppenhague.

ENDEBETTINGET

Og hundrede Svende følge,
Enhver paa hurtig Hest,
De fare som brusende Bølge,
Som Nattens vildene Blæst.

Paa Hestene Manken lyser,
Og det lyser af Næsebor,
Bonden af Rædsel gyser,
Og i Sengen sig sikker troer.

Men Skjalden og Den, hvis Öie
Staaer aabent i drömmende Blund,
Vil ikke tilsengs forföie
Sig i Synernes bedste Stund.

Han gaaer til Borgens Ruiner,
Og seer med studsende Sind,
At Kongen med Følget triner
I den inderste Borggaard ind.

Af Grunden Borgen sig hæver,
Den staaer som i fordums Tid,
Maanen over den svæver
Ligesaa sølverhvid.

Guldgaasen Spiret krandsér,
Konning Volmer skuer den kjæk,
Og tænker paa alle de *Hanser*,
Som Gaasen voldede Skræk.

Ret som ved de gamle Fester
Det mylrer paa hvert et Sted,
Kjøkken- og Kjeldermester
Have saa travlt derved.

Til Randen fyldt et Bæger
Bringer en Mö saa fin,
Og den döde Konge sig qvæger
Ved Livets kraftige Viin.

“Mit Danmark!” saadan han taler:
“Jeg elskede dig forvist,
“Og endnu til Gud dig befaler
“Mod Slavers og Venders List.

“Og vorder det Nat, oprunden
“Da vorde dig Atterdag!”
Saa sætter han Bægret for Munden,
Tømmer det til sidste Drag.

Da klinge, som i gamle Tider,
Hundrede Slag paa Skjold,
Og fra Borre til Gurre rider
Igjen den Herre bold.

Nu synker i Grunden saa fage
Borgen til det sidste Spor,
Kun Taarnet bliver tilbage,
Som Pant paa Kong Volmers Ord.

Danmark.

Et malerisk Atlas;

tegnet efter Naturen

af

C. F. Christensen,

stukket i Staal

af

James Gray.

Ledsaget med poetiske Vignetter

af

J. L. Heiberg.

II. Første Hefte.

Pris: 3 Mk.

Kjöbenhavn 1843

H. I. Bing & Söns Forlag.

Kobberne trykte hos Perslew; Texten hos Bianco Luno.

Danmark.

Et malerisk Atlas;

tegnet efter Naturen af **C. F. Christensen**,

stukket i Staal af **James Gray**,

ledsaget med poetiske Vignetter

af

J. L. Heiberg.

Af dette Billedværks andet Bind, vil under Forudsætning af en tilstrækkelig Subskription, hver anden Maaned udkomme et Hefte, der overlades for 3 Mk.

Som Følge heraf indtræder med nærværende Hefte forbindende Subskription paa 2^{det} Bind, bestaaende af 6 Hefter, og vil saaledes hverken dette eller de følgende Hefter faaes særskilt.

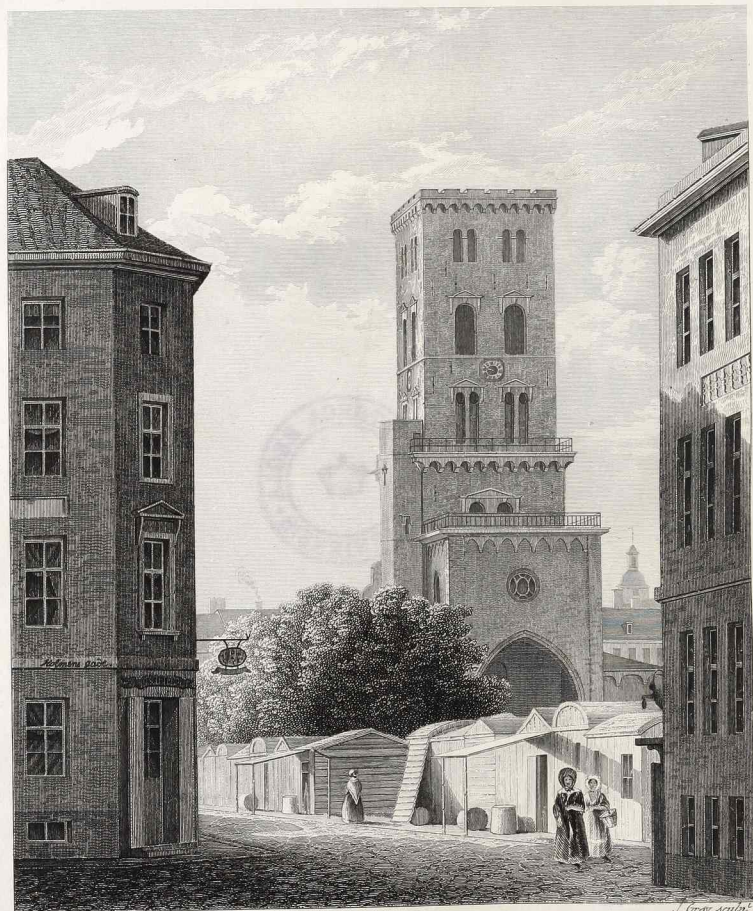
Subskribenterne af 1ste Bind, der ikke inden 14 Dage fra Dato sende nærværende Hefte tilbage, ansees ufravigelig som tiltraadte Subskribenter til 2^{det} Bind.

Kjöbenhavn, den 15. Mai 1843.

H. I. Bing & Sön.

Kronprindsensgade Nr. 36.

NICOLAI TAARN - LA. TOUR DE NICOLAS.

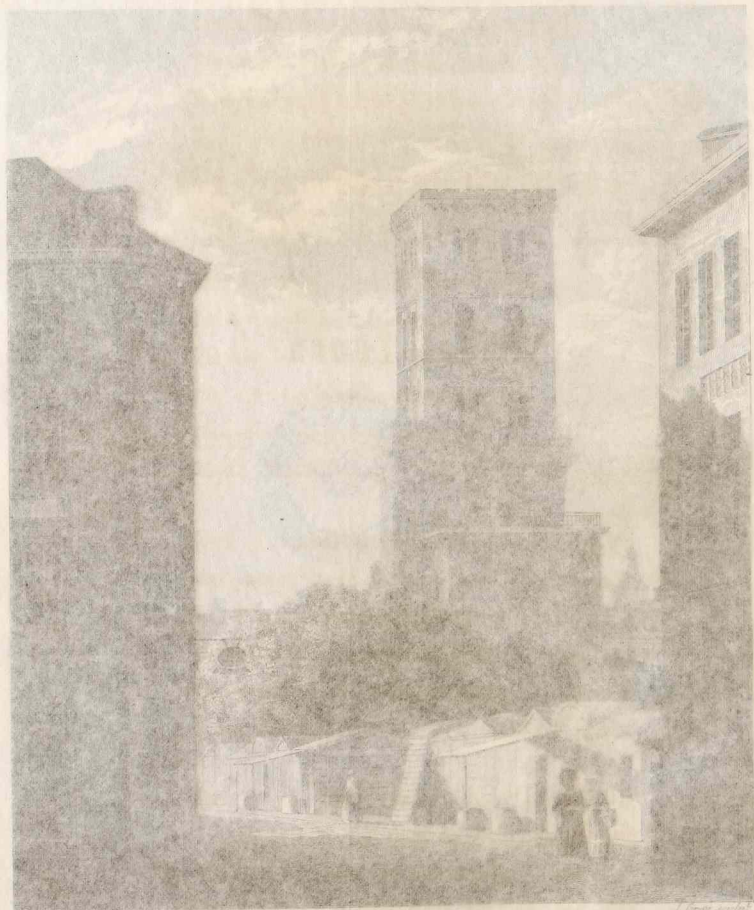
Chez H.J. Ring & fils à Copenhague.

INDEBETTTIGET

Nicolai-Taarn.

Som tabt Herligheders Rest,
 Som Affald af en prægtig Fest,
 Som en arverdig Mindestotte,
 Fornedret til at gjøre Nytte,
 Man dagligt skuer paa sin Veie
 Sanct Nicolai.

Ak! Ingen veed i Livets Aar
 Den Skjæbne, som læst kommaer,
 Men først i Døden vil sig vise,
 Om han sig lykkelig vil prøve
 Og herfra selv undtages
 Sanct Nicolai.

NICOLAN TOWN - LA TOWER DE NICOLAS.

Chas. H. Perry del. & engraver.
ENDEBENTLES

Nicolai-Taarn.

Dom tabte Herligheders Rest,
 Som Affald af en prægtig Fest,
 Som en ærverd'ig Mindestøtte,
 Fornedret til at gjøre Nytte,
 Man dagligt skuer paa sin Vei
 Sanct Nicolai.

Ak! Ingen veed i Livets Aar
 Den Skjæbne, som ham forestaar,
 Men først i Döden vil sig vise,
 Om han sig lykkelig tör prise;
 Og herfra selv undtages ei
 Sanct Nicolai.

Hans Bygning saae sin Grundsteen lagt
Til den catholske Kirkes Pragt,
Men för den var til Ende kommen,
Bestemtes den til Lutherdommen;
For Kjætteri sig hytted ei
Sanct Nicolai.

Her förste Gang i Kirkens Skjöd
En evangelisk Præken löd,
Til Orglet sang den hele Klynge,
Og selv du maatte til at synge,
Om det dig lysted eller ei,
Sanct Nicolai!

Dog af og til han lidt forsagt
End skottede til Pavens Magt:
En Time daglig Orglet rörtes,
Uagtet ingen Præken hörtes,
Og denne Skik afskaffed ei
Sanct Nicolai.

Det var et modsat Kjætteri.
Tænk, hvilken farlig Liturgie,
Naar Andagt midt i Tonestrømme
Selv raader for, hvor den vil svømme!
Der var du paa den gale Vei,
Sanct Nicolai!

Dog i den første store Brand
Hans Guds frygt holdt mod Luen Stand,
Men i den næstes Skjærsilds-Piner
Hans Legem brændtes til Ruiner,
Og Glemsel greb dit Conterfei,
Sanct Nicolai!

Nu staaer du paa din Plads igjen,
Men degradeert, min arme Ven!
Dit Hoved, för Ideens Moder,
Nu kneiser mellem Slagterboder;
Du staaer paa Realismens Vei,
Sanct Nicolai!

Som Zions Vægter ikke meer,
Som Gadevægter man dig seer,
Som Oldemand i Vægtergilde;
Du speider aarle, speider silde
Paa Land og Hav, paa Himlen ei,
Sanct Nicolai!

Du minder strax om Ildebrand,
Din Lygte skaffer Spröitevand;
Dit Blik mod Horizonten sværmer,
Og naar sig fjerne Dampskib nærmer,
Dit röde Flag du glemmer ei,
Sanct Nicolai!

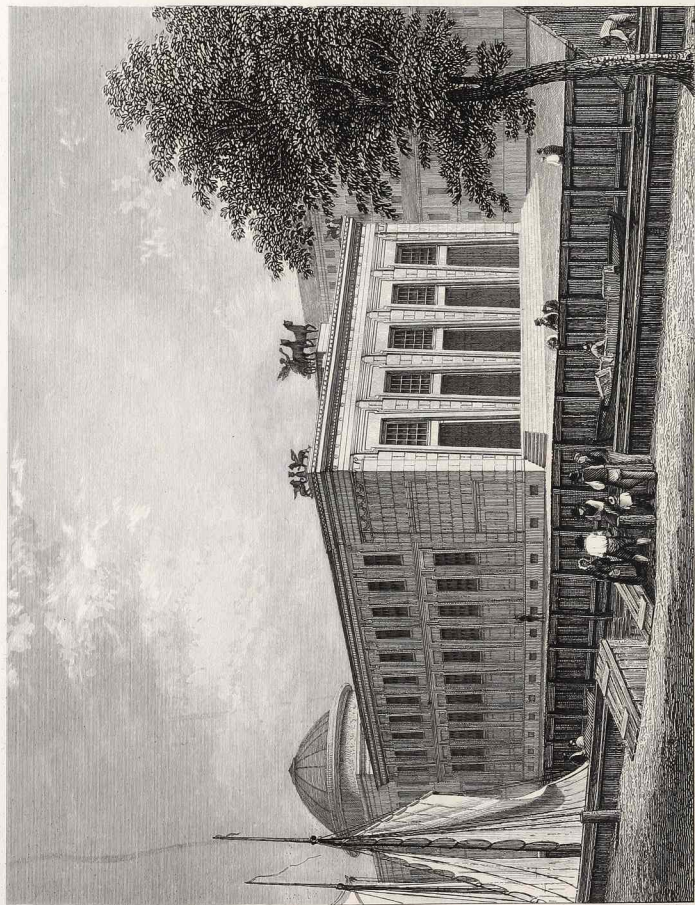
Du staaer som Midtpunkt i vor Stad;
Og er den traurig eller glad,
Beruset, ædru, sindig, galen,
Paa Hov'det falden, traadt paa Halen,
Du seer dens Gang paa hver en Vei,
Sanct Nicolai!

Og ved den Daarskab, som du seer,
Du slipper for at græde meer;
Nu har du Lov at lee og smile,
Thi nu din Stand er den civile,
Og Geistlig er du længer ei,
Sanct Nicolai!

Men bliv dog paa din Post ei ör!
Du er ei Stadens Gouverneur,
Dens Argus ei, men kun hans Öie.
Saa gid dit Syn sig da fornöie
Saa vide paa sin Vægtervei,
Sanct Nicolai!

J. Gray sculp.

C. F. Christiani del.

THORWALDSENS MUSEUM - LE MUSÉE DE THORWALDSEN.

Copenhague, 1826.

30.

Thorvaldsens Mæsse.

Meget i vor Tid er slappet,
Meget i vort Land er smaat,
Meget flirket, Meget lappet,
Meget, som er ikke godt.

Stærkt man trænger til det Store,
For at høves fra det Smaa,
Aandee trænges til en Spær,
Fra den søvngæstige Aa.

Hav dig over Prosaistene,
Til en kæmpekraftig Aand,
Som, et Billed af Naturen,
Virker med dens sikre Hænd.

20.

Thorvaldsens Museum.

Meget i vor Tid er slappet,
Meget i vort Land er smaat,
Meget flikket, Meget lappet,
Meget, som er ikke godt.

Stærkt man trænger til det Store,
For at høyes fra det Smaa,
Aanden trænger til en Spore,
För den sövning gaær istaa.

Hæv dig over Prosamuren
Til en kæmpekraftig Aand,
Som, et Billed af Naturen,
Virker med dens sikke Haand.

Som Naturen aldrig feiler,
Gaaer sin faste Bane hen:
Kunst, hvori Natur sig speiler,
Selv ufeilbar er som den.

Som Natur, af Roes og Dadel
Uanfægtet, sikker gaaer:
Kunsten, sikker paa sin Adel,
Uberört af begge staaer.

Thi til Mængden siger Aanden:
„Skal vi vandre samme Vei,
„Faaer jeg tage dig ved Haanden,
„Thi du vakler, ikke jeg.

„Hvis jeg dvæler, hvis jeg haster,
„Hold da Skridt; vor Vei er lang.
„Om du roser, om du laster,
„Det forandrer ei min Gang.

„Om du kan mit Væsen fatte,
„Blive maa din egen Sag;
„Ere dine Kræfter matte,
„Saa forlad mig alt idag.

„Men min Gang kan paa vor Vandring
„Ikke lempes efter din;
„Skal der heri skee Forandring,
„Din det bliver, ikke min.” —

Saadan Aanden kjæk bebuder
Hvad den af Naturen fik,
Mens den stiller Oldtids Guder
Frem for et forbauset Blik.

Mængden stirrer paa de store
Gjæster fra et fremmed Land,
Spørger: Kan mig Dette mere?
Kan det danne min Forstand?

Men af intet Ord bevæget,
Som Naturen fast og kjæk,
Stötten staaer, i Stenen præget,
Og forandrer intet Træk.

Snart i disse høie Haller
Skal de samles, Rad paa Rad,
Deres Röst til Templet kalder
Alle fra den store Stad.

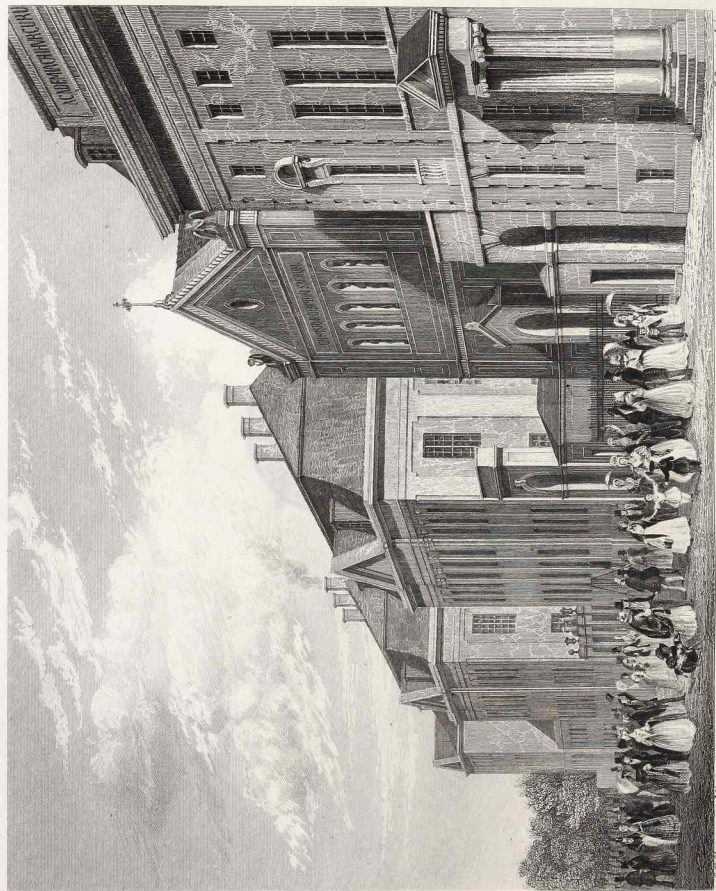
Lærer her, selvkloge Stakler,
Hvad mod Aanden I formaae;
Lærer, at den gjør Mirakler,
Og at I kun see derpaa.

Hver, som Dommerord at tordne,
Raad at give har for Skik,
Lære her at underordne
Sin unyttige Critik.

Stjernerne med faste Blikke
Den bestemte Bane gaae;
Ændre den, det kan du ikke,
Nu, saa prøv den at forstaae!

PARTIE AF BREDGADEN - PARTIE DE LA RUE BREDGADÉ.

Chez H. L. Børg fils à Copenhague.

E. NEBEFFTICET

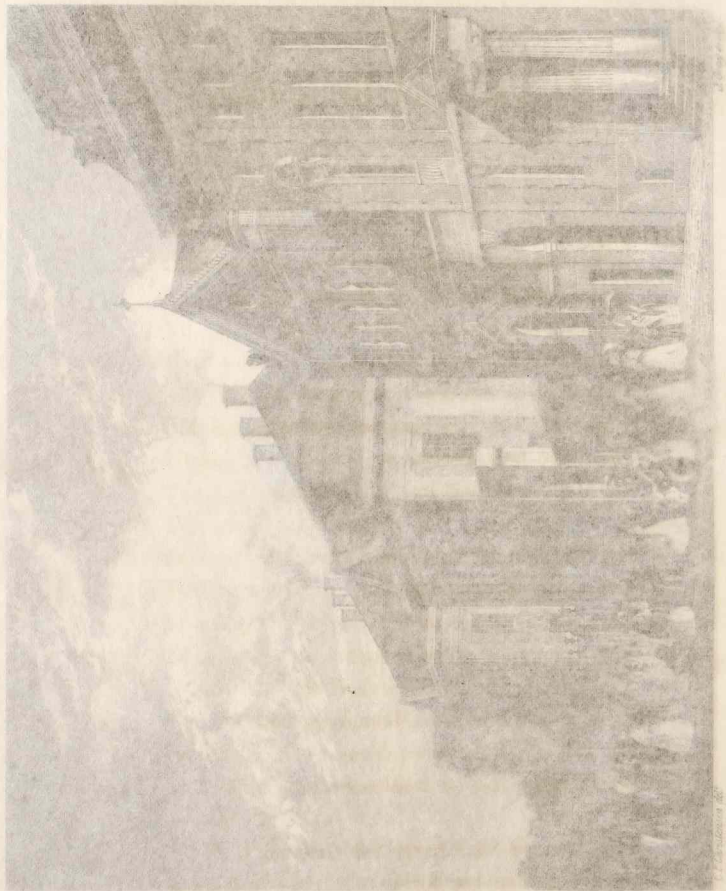
F. NEBEFFTICET

Et Parde af Bredgaden.

Herrer i Særlig, pudsige og,
i Munden Cigar, i Lommen en Stok,
Her offre hele Personen
Til Modens Afgud paa Thronen.

Har Hankjønnet rakt din Latter
Ved mangan Caricatur,
Forlyster Øiet og alder
Ved Danernes ægte Figur,
Thi lydende Modens Hørskælvad,
De see dog alle som Mennesker ud,
Og baade ved Drift og Vane
Saa drages mod det Humant.

Se Sværmen har naaet det Grønne,
Kæberer den her forbi
De mange Bygninger skjønt
Kjærgaask Academie,

PARTIE A. F. BORDOGAINEN - VUE DE LA RUE BERGASSE

On a l'honneur de l'illustrer

Le grand édifice de la rue Bergasse

21.

Et Partie af Bredgaden.

et mylrer i Norgesgade
Med pyntede Damer og Mænd;
„Gentilernes Promenade,”
Saaledes döbte man den.
Herrer i Snørliv, pudsige nok,
I Munden Cigar, i Lommen en Stok,
Her offre hele Personen
Til Modens Afgud paa Thronen.

Har Hankjønnet vakt din Latter
Ved mangen Caricatur,
Forlyster Öiet sig atter
Ved Damernes nette Figur,
Thi lydende Modens Herskerbud,
De see dog alle som Mennesker ud,
Og baade ved Drift og Vane
Man drages mod det Humane.

För Svärmen har naaet det Grønne,
Spadserer den her forbi
Saa mange Bygninger skjønne:
Chirurgisk Academie,

Det catholske Capel, som nybyggt staaer,
Hospitalet og Söcadetternes Gaard;
Saa er man ved Enden af Gaden,
Og vanker i Esplanaden.

Til Langelinie vende
Sig nu de hurtige Skridt,
Hvor Bølgerne Kjöling sende,
Hvor Brystet kan aande frit.
Her standser man lidt sin Hverdagsgang
Ved det skummende Sunds melodiske Sang,
Ved Horizonten den vide,
Hvor som Skygger Seilerne glide.

Saa höi og blendende skinner
Hveen, vor Stolthed og Sorg;
Paa Klinten Sanct Ib du finder,
Men ei Uranienborg.
Malmöes Fæstning saa skummel staaer,
Den sees over Saltholms Holmegaard,
Men let mod Skyerne baarne
Sees Lunds de luftige Taarne.

Og see det lyse Landskrone,
Saa tæt under Hveen lagt;
Det smiler i rödlig Tone
Til Sjællands grönnende Pragt.
Og fölger Öiet det skaanske Land,
Da möder det langs den krumme Strand,
Hvor hvide Bølger sig kruse,
Bakker, Möller og Huse.

Saa nær for Öiet de ligge,
Og dog saa sjernt for din Fod,
Thi, ak! den bærer dig ikke
Hen over salten Flod.
Tag Kikkerten frem og stir dig blind,
Du seer i en fremmed Verden ind,
Saa nær og saa sjern tillige,
Et synligt, unaaeligt Rige.

Bemærk hist Huset det lave,
Det hvide, tækket med Straa;
Maaskee det gemmer en Gave,
Men som du aldrig skal faae;
Maaskee du fandt under simple Tag
Hvad der stod for din Længsel Nat og Dag,
Men aldrig skal du beiræde
Det Sted, som gemmer din Glæde.

I Huset boer vel en Jæger,
Hvis Datter, den Lilievand,
Modtager med Velkomstbæger
Indtrædende Vandringsmand.
En huuslig Moder med trippende Skridt
Gaaer ud og ind; den Unge saa blidt
Nu breder Dugen, mens böiet
Over Bordet, hun nedslaaer Öiet.

Da höres Gjöen af Hunde,
Og Faderen kommer hjem
Fra Jagt i de grønne Lunde,
Og tager sit Bytte frem.

Han hilser Gjæsten med Venlighed,
Om Bordet sætte sig Alle ned,
Den Fremmedes Öine spille,
Og Pigen rødmer saa stille.

Du vilde vel gjerne være
Blandt saadanne Vandringsmænd?
Du Stederne seer saa nære,
Men kommer dog ei derhen.
Snart kommer en Anden langveisfra,
Og Pigen giver da ham sit Ja,
Thi nær er fjerneste Frier,
Men fjern den Nære, som bier.

Den Lov har Skjæbnen os givet,
Og alt paa Vuggen den skrev:
Hvad nærmest os er i Livet,
Meest uopnaaeligt blev.
Saa nyd da Synets Rose, min Ven,
Trods Afstandens Torn, som vogter den;
Nedsænk i Stranden din Klage,
Vend resigneret tilbage.

THE CAPITOL BUILDING
WASHINGTON, D. C.

THE CAPITOL BUILDING
WASHINGTON, D. C.

Copyrighted by the
Library of Congress

C. Gray sculp.

H. Christensen del.

KJÖBENHAVN,
sect fra Valby Bakke.

VUE DE COPENHAGUE,
prise du côté d'Ouest.

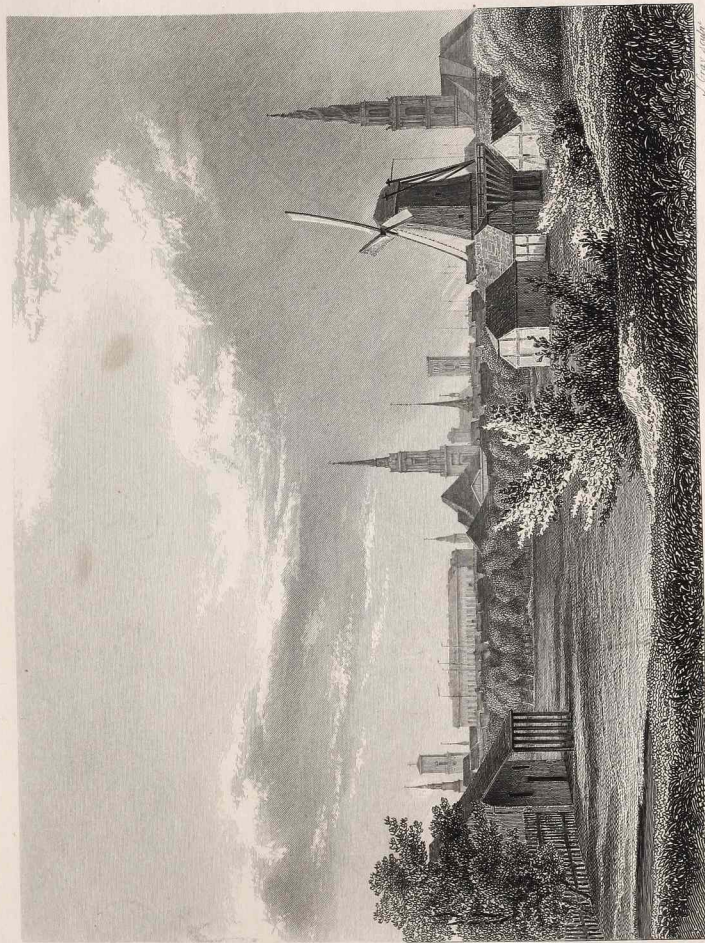
Chezz'Il Prop. del. a Copenhagen.
KUNSTVERKTIGT

THE
FACILITY
AT
MILWAUKEE

1845

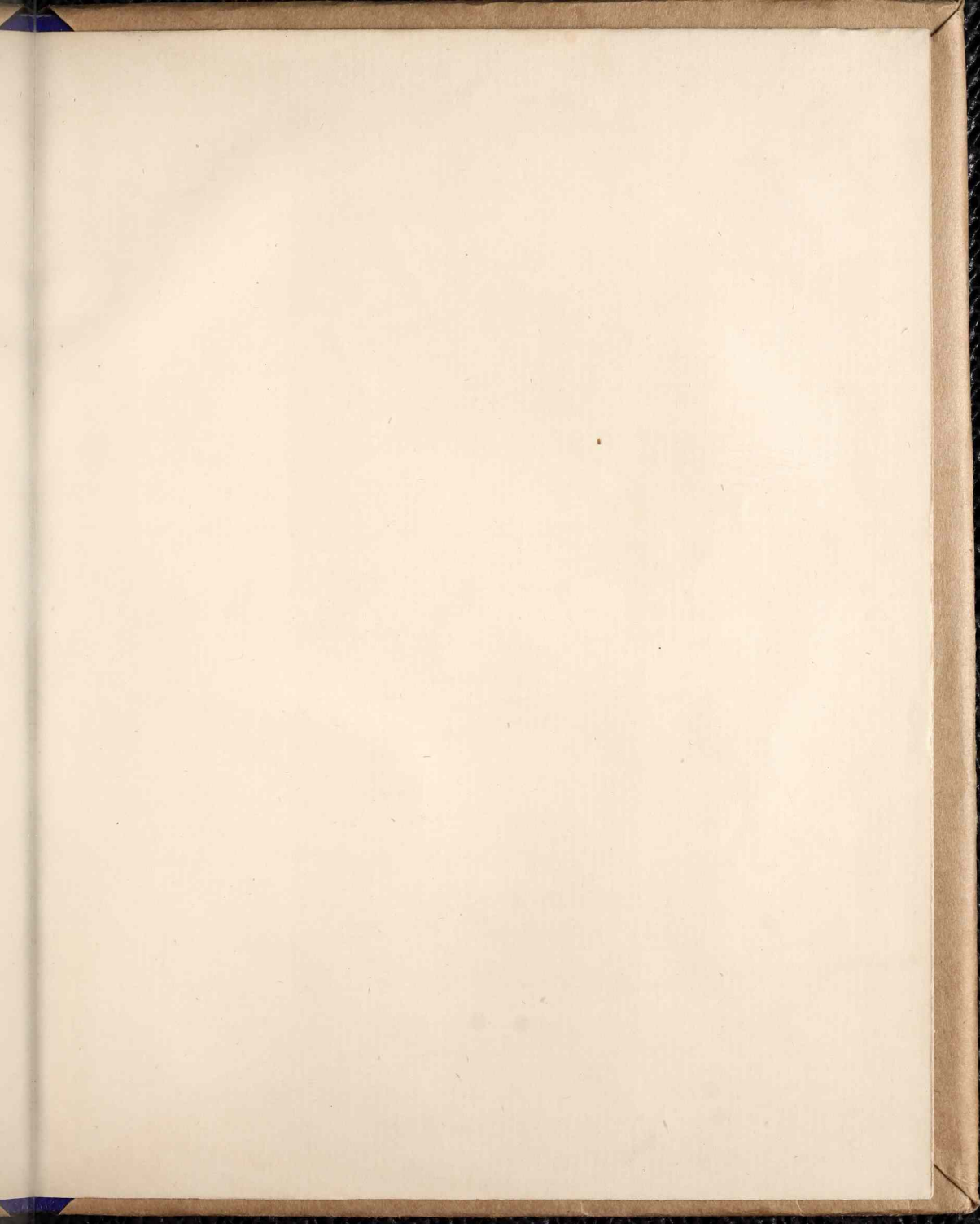
1845

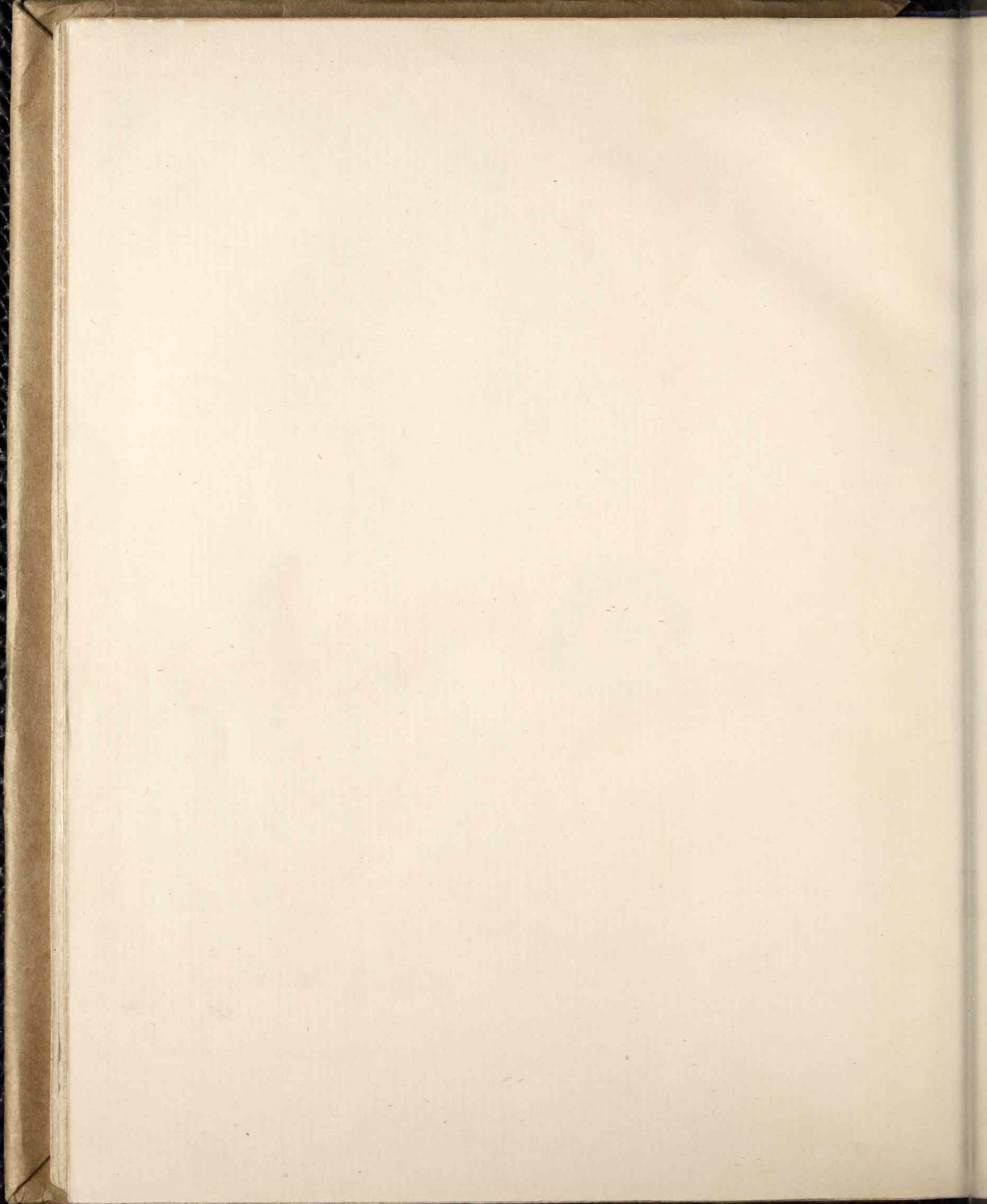
KJÖBENHAVN.
sect fra Amager.

VUE DE COPENHAGUE.
prise du côté de Sud.

Ch. H. Dang & Co. Copenhagen
ENGRETTILOET

job 207180 15253
Backausstel

